

"וילגוס שוזרת בעלילה פרטים מאירי עיניים
על מורשת ההברחות בקורנוול, לצד נגיעות של מיסטיקה".

Publishers Weekly, starred review

לינדה וילגוס

ולדת
הים

רואן פיסאוי

לינדה וילגוס

ולדת הים

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

מאנגלית: דנה טל

לינדה וילגוס
ילדת הים

Linda Wilgus
THE SEA CHILD

Copyright © 2026 Linda Wilgus

Hebrew language copyright © 2026 Ahavot 2018

עורכת: שירי צוק
הגהה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2026

סידור, עימוד, הפקה וקדם־דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2026

מסת"ב 978-965-7831-823 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

פרק 1

הגעתה לכפר אפופה בהתלחשויות. הן מתחילות ברגע שהיא יורדת את שתי המדרגות מהכרכרה אל דרך העפר. שתי נשים עומדות מול אחד הקוטג'ים עם גג הקש שנבנו כנגד צלע הצוק, צעיפיהן השחורים הסרוגים כרוכים בחווקה סביב כתפיהן. הנשים לא מצביעות עליה, אבל המבטים שלהן כן. איזבל לא יכולה לשמוע אותן מבעד לקול הרוח הנושבת בחווקה, אבל היא מרגישה שהן מדברות עליה. מאחורי חלון הקוטג' הסמוך, רצועת וילון מלוכלכת נעה ממשב הרוח.

השכמייה שלה לא נועדה להגן מפני רוחות כמו שיש כאן, אבל הצינה שהיא מרגישה אינה רק בשל הרוח. הן יודעות. המחשבה עולה עכשיו בראשה, או שאולי היא הייתה שם כל הזמן, ממלמלת מאחורי כל המחשבות האחרות שהיו לה היום, על הנוף, שהוא קשוח ויפהפה, ועל הקפיצים הנוראים בכרכרה ועל אי־שביעות הרצון על פניו של נהג הכרכרה הצנום כשעצר כדי להחליף סוסים בהלסטון. אף על פי שכמעט שלא שתתה דבר במהלך הנסיעה, היא לא יכלה להתאפק יותר והוא אמר שזה לקח לה יותר מדי זמן; יש לו עוד מכתבים למסור. הם נסעו בדרך המתפתלת במעלה הצוק, נהג הכרכרה, שומר הדואר המלכותי והיא, הדרך נהייתה כה צרה עד שהרגישה שהיא עוברת דרך המעי של הכפר. החומות הגבוהות משני צידי הדרך, מכוסות קיסוס, לחצו על הכרכרה עד שלפתע נפער רווח, ודרכו היא ראתה בחטף את הנהר, נוצץ כמו יהלומים כהים, ואת הסירות המתנדנדות מעלה ומטה על הגלים. מאות פרחים גבלו בחומה.

הנהר אינו באמת נהר, אלא לשון ים של האוקיינוס האטלנטי הנדחפת עמוק פנימה לתוך היבשה, מוקפת בערמות של אצות על גדותיה. לא היו נוסעים נוספים מאז טרורו. היא הגיעה לסוף העולם.

נהג הכרכרה נע במהירות עכשיו, פותח את אבזמי הרצועות סביב ארגז הנסיעות שלה ומוריד אותו בתנופה מהכרכרה. הוא מניח אותו ברטינה על הכביש לצידה, בזמן שהשומר נושא את הקופסה עם המכתבים אל תוך הפונדק. 'פונדק שיפרייטס ארמז' כתוב על שלט שמתנדנד על עמוד ליד הדלת. הנשים עדיין מתלחשות. אישה שלישית הולכת בכביש, צעירה מהן בכמה שנים. היא נושאת על גבה סל, התלוי ברצועת עור סביב כובעה, ותינוק עטוף בצעיף על חזה. האישה הזאת מברכת לשלום את השתיים האחרות ואז גם היא בוהה בה. אפילו התינוק, שתחוב עמוק כל כך בין קפלי הבד הסרוג עד שאיזבל יכולה לראות רק את עיניו ואפו, נראה כאילו הוא בוחן אותה, את ארגז הנסיעות שלה, את הכרכרה. הם יודעים, היא חושבת שוב. הם דיברו עם מישהו.

היא עוצמת את עיניה, נושמת עמוק. סרט כובעה מתנופף על פניה, מתאמץ להתנתק ברוח. היא מרגישה את כובד משקלם של מבטי הנשים לוחץ על זרועותיה ומתחפר מתחת לשמלתה, מתחת לחולצתה ולבגדיה התחתונים. קירות הפונדק היו לבנים בעבר. הבניין נוטה הצידה, ופתח צר בצידו הוא הכניסה היחידה הנראית לעין. משמאלו יש מרחב שטוח וסלעי, ומעבר לו היא יכולה לראות את הנהר. המראה שלו מכה בה, כמעט כמו סטירה, בכל פעם שהיא מביטה בו. האוקיינוס ממש מעבר לפינה. אם הדרך גרמה לה לפקפק בסיבות בואה, הנהר מרגיע אותה, בצבעים קרירים ונוצצים: זו הסיבה שבאת. פחדיה דועכים ומתחלפים בתחושת שלוה. לים יש השפעה כזו עליה – תמיד הייתה לו. המוות של ג'ורג' לא שינה את זה.

היא מתנהגת בצורה לא הגיונית, כמובן. אין שום סיכוי שהנשים האלה – מה הן, נשות דייגים? – ידעו מדוע היא עזבה את לונדון. הן לא שמעו את השמועות; הן לעולם לא ישמעו. היא השאירה את כל זה מאחור. הן נועצות בה מבטים רק כי היא זרה.

נהג הכרכרה מטה את כובעו לעברה ועולה על הכרכרה; השומר מתיישב בחלקה האחורי. נקישה בלשון, הצלפה קלה במושכות, והכרכרה מסתובבת ללא מאמץ בשטח הקטן. איזבל צופה בה

מתגלגלת במורד הגבעה, ומרגישה בודדה באופן בלתי מוסבר. היא ממתינה עד שאינה שומעת עוד את קול נקישת הפרסות על הכביש, ואז היא פונה חזרה אל הפונדק.

היא חשה את מבטי הנשים נעוצים בגבה, וניגשת אל הדלת. הצבע הכחול כהה שעליה מתקלף. לפני שהיא מספיקה להיכנס, הדלת נפתחת פנימה וגבר קירח מתכופף מתחת למשקוף. כשהוא מזדקף, הוא אפילו גבוה יותר ממה שאיזבל ציפתה. רזה וחד למראה כמו להב של פותחן מכתבים, הוא בוחן אותה בעיניים בצבע ירוק-מרווה שניבטת מהן אותה סקרנות כמו זו הניבטת מעיניהן של הנשים הלוטשות מבטים.

"הסתבכת קצת עם ארגז הנסיעות הזה, הא?" אומר האיש. אצבעות ידו השמאלית משחקות בסינרו, שעשוי מבד גס בגוון מפתיע של ורוד אפרסק. איזבל צריכה להתאמץ כדי להבין את האיש; האינטונציה של המילים שגויה וחלק מהתנועות נשמעות אחרת.

"סליחה?"

"את לא הגברת שבאה לגור במחסן הסרדינים הישן?"

עכשיו תורה לכהות בו. "באתי לגור בקוטג' טרוורנן. לא...

במחסן."

האיש צוחק. "זה הקוטג' שליך המחסן. אנחנו קוראים לו מחסן הסרדינים הישן – אבל מה אני אומר? אני שוכח את הנימוסים שלי." הוא מרים את כובעו, קד קידה ואומר, "הרשי לי להציג את עצמי. טום הולדר, בעל פונדק שיפרייטס ארמז המקומי."

איזבל מרכינה את ראשה. "גברת איזבל הנלי."

הוא מביט סביב כאילו מצפה שג'ורג' יקפוץ מאחורי אחת החומות הנמוכות שמסביב לבתים. "כמובן. את נשואה. 'לבית פארנוורת', זה מה שהיה כתוב על הניירת, לפי מה שאמרה גברת דאולינג. קיבלנו הודעה שתבואי. גברת דאולינג לא הפסיקה לדבר על זה מהרגע שקיבלה אישור על כך שתגורי בקוטג'."

איזבל מסתכלת על ארגז הנסיעות שלה. היא לא הייתה צריכה להביא אותו. הוא מסורבל מדי וכבד מדי, ובכל זאת מכיל רק שבריר מכל הדברים שהיא רצתה להביא. היא מתקשה להכניס את האוויר

לגרונה. קשה לה גם לבלוע. זה לא קורה לעיתים קרובות, לא לאחרונה.
 "לא נשואה," היא אומרת. "אלמנה."

"אני מצטער לשמוע."

"זה בסדר. יש לא מעט מאיתנו בימים אלה." צחוקה קליל כשם
 שהוא חלול. היא שונאת את הרחמים שמבזיקים על פניו של טום
 הולדר, את הדקירה של מבטי נשות הדייגים בגבה.

"אל תתייחסי אליהן," אומר טום הולדר. "הן אוהבות לרכל."

"זה מפני שאני זרה כאן, נכון?" היא אומרת.

הוא מניד בראשו. "זה מפני שאת לא." הוא מציץ בארגז הנסיעות
 ואומר בעדינות, "זה כל מה שהבאת?"

היא מישירה אליו מבט וההבנה שבעיניו היא כמו גל גאות, שעולה
 וגואה בתוכה. עוד מבט אחד כזה והוא יעלה על גדותיו. היא בולעת
 ובולעת. "לבעלי היו חובות. דמי השלל... לאחר מותו, הם לא הגיעו
 כמובטח. ציון לשבח בקרב לא מגיע עם שום תגמול כספי, לצערי."
 "בעלך היה מלח?" אומר טום הולדר.

"הוא היה פרח קצונה על סיפונה של אוניית הוד מלכותו 'נפטון'.
 גרונה מכווץ כל כך, שהמילים שהיא דוחפת דרכו יוצאות בציוץ.
 נראה שטום הולדר מתקשה לשמוע אותן בשל שריקת הרוח. הוא רוכן
 אליה והיא יכולה להריח את נשימתו החמוצה. ידה נעה אל חזה, שם,
 מתחת לשכמייה שלה תלויה מדליית טרפלגר שקיבל ג'ורג', על סרט
 שחור סביב צווארה. הסרט כבר מתחיל להיפרם בקצוות. היא תצטרך
 לחסוך כסף כדי להחליף אותו. היא מעולם לא נאלצה לחסוך כסף
 למשהו עד היום.

היא דוחפת את ידה בין כפתורי השכמייה. מדליית הכסף קשה
 ומנחמת בידה. זה, לפחות, משהו שלעולם לא ישתנה. תמיד תהיה
 לה המדליה של ג'ורג'. אם הכסף יתעמעם, היא תבריק אותו, כמו
 שהמשרתות נהגו לעשות. טום הולדר מביט בנשים שעומדות ליד
 הבית ואומר, "זה כל מה שיש להן לרכל עליו, זה שחזרת לכאן. כל
 הכפר מדבר על זה מאז שמענו שמחסן הסרדינים הישן – כלומר,
 קוטג' טרורנן – הושכר לאיזבל, לבית פארנוורת. אבל עכשיו כשאת
 כאן, הדיבורים ידעכו בקרוב."

אחת הנשים הביאה מטאטא, אבל היא לא מטאטאת. עיניה הכהות נחות על איזבל בזמן שהיא אומרת משהו לבת לווייתה.

טום הולדר אומר, "לא תגיעי רחוק עם זה." הוא מצביע על ארגז הנסיעות שלה. "טרוורנן נמצא כקילומטר וחצי מחוץ לכפר, לאורך שביל החוף. אני אשלח את הבן שלי, ריצ'רד, לסחוב אותו למענך ולהראות לך את הדרך. אני גם אשלח הודעה לגברת דאולינג; היא תרצה לבוא לפגוש אותך."

"אני לא רוצה להטריח אותך," אומרת איזבל. "לא ידעתי – הנחתי שהקוטג' נמצא כאן בכפר. אני אודה לך מאוד אם הבן שלך יעזור לי." "זו לא טרחה, גברת הנלי. הילד בן שתיים-עשרה וחזק כמו שור."

היא שמחה להשאיר את הנשים עטויות הצעיפים מאחור כשהיא הולכת בעקבותיו של ריצ'רד סביב קצה לשון הים, שם שביל החוף פונה ומתרחק מהכביש. השביל הוא כמו מנהרה, ירוק מכל עבר. גם מעליו; ענפי העצים מגיעים לאמצעו. הם מזכירים לאיזבל גג מקומר של כנסייה. באוויר עומד ריח של אביב, מתוק כמו ניחוח של יער. השביל גבוה, כך שהיא לא יכולה להריח את האצות, אבל היא שומעת את המים וכשהיא מלקקת את שפתיה, היא חשה בטעם המלח.

בנו של טום הולדר, שנראה קרוב יותר לגיל שש-עשרה מאשר שתיים-עשרה, לא אומר מילה כשהוא נושא את ארגז הנסיעות שלה לקוטג' טרוורנן. זיעה נוטפת על מצחו ולאחר זמן מה הוא נעצר ומניח את הארגז כדי להסיר את הז'קט שלו, שאותו איזבל מציעה לשאת.

השביל מטפס מעלה לזמן מה ואז, כשהוא הולך ונעשה צר, יורד אל המים. הנהר בלע את כל עשב הים כאן. המים מלחכים את הסלעים. היא רוצה ללכת אל המקום שבו היבשה נעלמת והנהר הופך לאוקיינוס. היא רוצה לראות אם הגלים הקטנים מעל חלוקי הנחל גבוהים יותר שם. התשוקה כה חזקה, כה פתאומית, שהיא נאלצת לשאוף אוויר ולעצור את הנשימה. היא לא רוצה רק לראות את האוקיינוס; היא רוצה להרגיש אותו, כפי שנהגה להשתוקק לחוש את זרועותיו של ג'ורג' סביבה – כפי שהיא עדיין משתוקקת, לפעמים.

היא מסיטה בכוח את מבטה מהמים. אין אף אחד בסביבה מלבדה ומלבד ריצ'רד, בנו של בעל הפונדק. נדמה שהמנהרה הירוקה סוגרת

עליה. כשהיא דמיינה את הקוטג', הרחק מכאן, בקצה הדרומי של קורנוול, היא תיארה לעצמה שיהיה מרוחק ומבודד, אבל היא מעולם לא דמיינה מקום כל כך בודד כמו זה.

לאחר כרבע שעה, שביל העפר מתרחב והופך לשביל חציץ רחב יותר, המוביל לקוטג' אבן קטן ורחב מצד אחד ויורד אל המים מצד שני. צליל הנהר שוטף את דאגותיה מכך ששכרה את הקוטג' בלי לראות אותו. היא צריכה להתנגד לרחף לרדת אליו עכשיו ולשכשך במימיו. גם כשגדלה בנורפוק הרגישה תחושה דומה, ואפילו כשהייתה בעיר, היא חשה רמז לתחושה הזו בכל פעם שהייתה ליד התמזה. אבל היא מעולם לא הרגישה את המשיכה של האוקיינוס באותה עוצמה שחשה בה כאן, היום.

"זה הקוטג'." ריצ'רד מצביע ללא צורך, שולף אותה ממחשבנותיה. היא פונה מהנהר. עץ אלון קטן, עדיין שתיל, גדל לצד הבית, לא רחוק מהדלת. הגוון האפור של גג הרעפים כהה במעט מהקירות, העשויים מאבנים שנחתכו בגסות ללכנים חסרות צורה. משמאל לקוטג' ניצב מבנה נמוך יותר עם גג קש. טחב גדל בטיט שבין האבנים. "זה מחסן הסרדינים הישן," אומר ריצ'רד. "אף אחד לא השתמש בו מאז ננס הזקן מת."

שביל החציץ מוביל אל דלת הכניסה הנמוכה. ריצ'רד אומר, "שביל החוף משמש את אנשי רשות המיסים. את תראי אותם עושים פה סיורים, מחפשים מבריחים."

"יש הרבה מבריחים באזור הזה?"

ריצ'רד לא עונה. הדלת משמיעה רעש שפשוף על המפתן כשהוא פותח אותה. מאחוריה שוכן מטבח קטן ואפור. מלבד שולחן עץ, שני כיסאות עם משענת צרה וקורות עץ נמוכות על התקרה, הכול בו עשוי אבן: אבני הריצוף, דלפק האבן, כיור האבן, אח האבן, ובה רק מתלה מתכת שחור מפייח לבישול. אין כיריים כמו שהיו להם במטבח בגריניץ'. זה כמו לחיות במערה, היא חושבת. וגם קר וחשוך פה כמו במערה.

מדרגה גבוהה מובילה אל החדר. החלון היחיד קטן וקבוע הרחק בקיר, שעוביו כשלושים סנטימטרים. הזכוכית בחלון עמומה, צובעת

הכול באור דמדומים אפור-סגול. ריצ'רד מניח את ארגז הנסיעות שלה על הרצפה והיא נותנת לו שילינג, ואם לשפוט לפי השמחה הלא מאופקת שעולה על פניו, זה ודאי הרבה. היא נוזפת בעצמה בליבה: היא צריכה להשתפר בדברים האלה. אין לה עודפים מיותרים עכשיו. "גברת דאולינג תבוא בקרוב", אומר ריצ'רד. הוא נשמע כאילו הוא רוצה ללכת אבל לא נעים לו לעזוב אותה. "את תסתרדי עד אז, גברת הנלי?"

אביו ודאי סיפר לו על מצבה. היא לא ילדה. ענייה, כן, וייקח לה קצת זמן להסתגל לזה, אבל היא לא חסרת אונים – לא לגמרי. "תודה", היא אומרת. "אני סבורה שאסתדר מצוין. מסור בבקשה את תודתי לאביך על עזרתו."

הילד אומר שיעשה זאת ונמלט. המטבח הקטן נאנח בריקנות מאחוריו. עומד בו ריח מעופש ולח. איזבל מנסה לפתוח את החלון, אבל הוא תקוע בחוזקה, לכן היא פותחת את הדלת שוב ואז מתיישבת על ארגז הנסיעות שלה, וטומנת את פניה בידיה. היא יודעת שהיא צריכה לקום ולהסתכל על שאר הקוטג'. היא חייבת לפרוק את ארגז הנסיעות וללמוד איך לעשות דברים, דברים פשוטים, כמו להדליק אש באח ולבשל אוכל. אבל היא עייפה כל כך מהמסע שהיא לא מסוגלת לשקול לעשות שום דבר מלבד לשבת כאן. היא מרגישה כאילו היא בטרנס, כאילו אירועי החודשים האחרונים הם חלום. כאילו היא יכולה להרים את מבטה ולראות את ג'ורג' מתקרב אליה, זרועותיו פרושות, והשנים שעברו יימחקו באוונט הנהר.

הרוח התחזקה ועכשיו עולים גלים של ממש; היא שומעת אותם. קול זרימת המים מעלה בה שוב את הכמיהה. לו רק היה זה חלום, לו רק הייתה יכולה להתעורר ולהתחיל יום חדש בבית בגריניץ'.

היא שומעת קול גריסת צעדים על החצץ, ומרימה את מבטה. גברת דאולינג קדה במבוכה ואומרת, "קיבלתי הודעה ממר הולדר שהגעת. לכבוד הוא לי, גברת הנלי."

היא עונה, "העונג כולו שלי," אף על פי שכרגע אינה חשה שום עונג.

"אני אראה לך את הקוטג'," אומרת גברת דאולינג. היא לא עטופה

בצעיה שחור כמו הנשים בכפר, אלא בצעיה כחול כהה עם דוגמת תחרה עדינה סרוגה. הצמר נראה משובח ורך, שחוק מרוב שימוש. תלתליה האפורים מנסים לברוח משלל הסיכות התקועות בשערה. גברת דאולינג, שמודעת לכך, מסיטה בלי הרף את השיער מפניה. הרוח לא עוזרת, חושבת איזבל.

גברת דאולינג מסתכלת עליה – בוחנת אותה, איזבל חושבת. האם היא אומרת לעצמה את אותם הדברים שאנשים נהגו לומר כששמעו איך נעשתה בתם של האדמירל וגברת פארנוורת מבית וודברי? שעים שיער בצבע חול רטוב ועיניים אפורות כמו האוקיינוס האטלנטי בחורף, עם נמשים שמתקבצים בכמויות כאלה על זרועותיה ורגליה בקיץ עד שהם מתמזגים יחד ויוצרים כיסוי כתום כמעט, היא נראית כמו ילדה של הים, ולא של גברת פארנוורת בהירת העור וכהת השיער?

תווי פניה של איזבל הם ההפך מאלה של אימה המנוחה: אפה ופיה גדולים, עיניה קטנות למדי, אך עדיין פרופורציונליות כך שבעיני רוב האנשים היא נאה, אם כי הדעה הרווחת היא שאינה מתקרבת אפילו לרמת יופייה של אליס פארנוורת.

גברת דאולינג לא יכולה כמובן לדעת את הדברים האלה. היא לא הכירה את אביה של איזבל; היא לא יכולה להשוות אותה אליו, וגם לא הכירה את אימה של איזבל, אלא אם כן הן נפגשו אז, לפני תשע-עשרה שנה. ככל הידוע לה, לגברת דאולינג אין קשרים בלונדון, וגם לא בגריניץ' הסמוכה. היא אולי בוחנת את איזבל, אבל לא ייתכן ששמעה את השמועות – שהיא מוצאת בה פגם כלשהו. כמו נשות הדייגים בכפר, אין סיכוי שגברת דאולינג יודעת את הסיבה הנוספת שבגינה איזבל עברה לקורנוול, מלבד עונֵייה הניכר לעין.

למטה, יש רק שני חדרים בקוטג': המטבח הקטן וסלון גדול יותר עם אח אבן נוספת, הפעם עם ארובה התואמת לקיר, ושני כיסאות נוספים עם משענת צרה. מישהו ערם ערמת בולי עץ להסקה משני צידי האח. הדלתות נמוכות כל כך שאפילו איזבל צריכה להרכיב את ראשה. גרם מדרגות עץ צר ופתוח מוביל מהסלון לחדר שינה קטן בקומה העליונה, מתחת לקורות. "יש פה גרם מדרגות", אומרת גברת

דאולינג, כאילו זהו איזה פרי מוכחר בפאי. "לא רואים את זה לעיתים קרובות בקוטג' כזה. לרוב יש סולמות, את מבינה, אם בכלל יש קומה עליונה. תמצאי מצעים בשידה."

"בית השימוש נמצא בחוץ מאחור. רק שני צעדים לתוך הגינה," אומרת גברת דאולינג. איזבל מצפה לקורי עכביש, אבק, לכלוך – גברת דאולינג אומרת שאיש לא גר בקוטג' כבר שלוש שנים – אבל משטחי האבן המחוספסים נקיים ללא רבב. היא מנסה לדמיין איך יהיה לצאת לבית השימוש בלילה. היא רוצה לשאול אם יש סיר לילה או אם תצטרך לעצמה סיר כזה, אבל היא מרגישה שזו שאלה אישית מדי, לכן במקום זאת היא מבקשת לראות את הגינה. גברת דאולינג יורדת במדרגות ויוצאת מבעד הדלת האחורית. יש שם מחסן קטן שמתברר שהוא בית השימוש. פיסת דשא, כמה שיחים ושביל ביניהם. "לאן זה מוביל?" היא שואלת.

"אני אראה לך."

גברת דאולינג הולכת לאורך השביל. הוא מוצל ומוקף בצמחייה שגדלה פרא. בקצהו שטוף השמש, הן נכנסות לתוך משהו שונה מאוד מהקוטג' הפשוט והחשוך – משהו הרומה לגן עדן. פיסת דשא נוספת מגיעה עד לחומה נמוכה של אבנים אפורות מכוסות טחב, שנערמו זו על גבי זו באופן שנראה אקראי. האבנים מכוסות בקיסוס ובפרחים בצבעי ורוד־מג'נטה ולבן. דבורים מתעופפות ביניהם. על הקרקע יש גם אבנים אפורות שטוחות, היוצרות מרפסת קטנה, ועליה ספסל עץ צבוע לבן ושולחן עץ מרובע, גם הוא צבוע לבן. הצבע ישן ויבש מהשמש. במקומות מסוימים הוא מתקלף, אבל משהו בספסל הזה, בעובדה שמישהו הקדיש את הזמן כדי לצבוע אותו, מצית בה כאב פתאומי. היא מפנה את גבה לגברת דאולינג כדי שבעלת הבית לא תראה זאת בפניה – דמעות נקוות בעיניה.

המרפסת משקיפה על הנהר, שכעת הפך לכחול בהיר בשמש. עץ תפוח שמנמן פורש את ענפיו מעל הספסל. ביום חם יהיה צל אחר הצוהריים. הרוח מעלה במים אדוות לבנות, כמו קרם על עוגה, מנענעת את הסירות העוגנות, ובמרחק נראית לשון היבשה בצד השני, אפופה בערפל ירוק ודומם. שוב היא חשה את המשיכה הפתאומית

והכבדה של התשוקה לחצות את המים ולראות את היבשה שבצד השני; למצוא את האוקיינוס הפתוח, לשחות בו. זה מבלבל אותה והיא שמחה שהסיטה את מבטה מגברת דאולינג.

משמאל לפיסת הדשא, מוסתרת למחצה על ידי שיח שגדל פרא, יש באר אבן. "כאן הבאר," אומרת גברת דאולינג, שעוקבת אחר מבטה. "היא מספיק עמוקה כדי שהמים לא יהיו מליחים. אולי תרצי לגזום קצת את שיח העוזרד הזה." שתיקה, ואז, מעט בחוסר ודאות: "אני מקווה שזה לטעמך."

איזבל מסתכלת על הסירות. הן צבועות בשחור, ירוק ולבן; לחלקן מפרשים לבנים, לאחרות אדומים. שחפים חגים מעליהן, צווחים – אלו ודאי סירות דיג, היא חושבת. שתיים מהסירות מניפות דגל שחור ועליו צלב לבן. היא נושמת עמוק, חשה בפיה את טעם הים, המלח והמים, הדגים והאצות. "זה מושלם," היא אומרת.

גברת דאולינג אומרת שהיא שמחה לשמוע זאת. "גם אני לבד, היא אומרת. "הארי שלי מת לפני שנתיים."

יש משהו לא נעים באופן שבו היא אומרת, "הארי שלי", חושבת איזבל. היא לעולם לא הייתה יכולה לדמיין את עצמה קוראת לג'ורג' "ג'ורג' שלי", כאילו היה שייך לה. כאילו מישהו יכול להיות שייך לאדם אחר. גברת דאולינג מבוגרת יותר מכפי שהיה אביה, אילו היה עדיין בחיים. האם היא חושבת שמשום ששתיהן אלמנות, יש להן משהו במשותף?

"תרצי לבוא לבקר מתישהו?" שואלת גברת דאולינג, כאילו זו מסקנה הגיונית בעקבות ההצהרה שגם היא לבד. איזבל מחניקה אנחה – יש הבדל במעמדן. ואז היא תופסת את עצמה: אין יותר הבדל. היא ענייה כמו גברת דאולינג. ענייה יותר, משום שגברת דאולינג היא הבעלים של קוטג' טרוורנן, ויש לה את קצבת האלמנה שלה, ואילו איזבל יכולה להרשות לעצמה רק לשכור אותו.

היא מוצאת את עצמה אומרת שתשמח מאוד. זה לא מה שהיא רצתה לומר. לא מפני שיש עדיין הבדל מעמדי ביניהן, אלא משום שהיא אינה מתכוונת לבוא בין הבריות. היא לא באה לכאן כדי למצוא חברים חדשים. היא באה כדי להתרחק מגריניץ', מהבושה של הירידה

במעמדה ומחרושת השמועות. גם מג'ורג' – מהזיכרונות שלה ממנו. כי לחיות שם לידם מכאיב לה מאה פעמים ביום, עדיין.

שלוש שנים חלפו מאז קרב טרפלגר הגדול, והמצב כמעט שלא השתפר. גם נישואיהם נמשכו שלוש שנים, לפני שקליע מרובה מוסקט צרפתי שם להם קץ. היא הייתה רק בת שבע-עשרה, ג'ורג' בן שמונה-עשרה, כשנישאו, והוא תמיד היה בים. בשנים שלאחר מכן היא חשה בחסרונו ביתר שאת, בגלל הידיעה שהפעם הוא לא יחזור אליה. בגריניץ', היא חשה ריקנות איומה כשאכלה לבדה בחדר ארוחת הבוקר. כך חשה גם בכל טיול בפארק בלעדיו ובבוקרי יום ראשון בכנסייה, כשהמקום בספסל שלצידה ריק. הערבים התארכו בידיעה שהוא לא יחזור הביתה לאחר שנקרא למשרד האדמירל או יצא לפגישה עם חבר; בידיעה שמיטתה תהיה קרה ושלא יהיו עוד מכתבים. בשלוש שנות נישואיהם הם בילו יחד רק חמישה שבועות ויום אחד. זו הסיבה שזה עדיין כאב עכשיו, יותר מכל דבר אחר, כי ג'ורג' נלקח ממנה לפני שחייהם הפכו למציאות.

גברת דאולינג מתחילה ללכת חזרה בשביל. כשהן שוב בסלון, היא אומרת, "הדלקתי לך אש." כמה בולי עץ סודרו בערמה באח, עם זרדים מתחת. "הופתעתי שהורית לי לא לדאוג למשרתים. אפילו לא טבחיית או שוטפת כלים. האם תרצי להעסיק מישהו, עכשיו שאת כאן?"

החום מציף את לחייה. "אני חוששת שמצבי הנוכחי מחייב אותי להסתדר ללא הסיוע שאני רגילה אליו. אני יכולה רק לקוות שאלמד מהר לעשות בעצמי את כל מטלות הבית."

היא מרגישה את מבטה של האישה המבוגרת נח עליה. ואז, להקלתה, גברת דאולינג אומרת רק, "בדרך כלל לא קר כל כך באפריל. להראות לך איך להדליק את האש?"

איובל אומרת שהיא תהיה אסירת תודה על כך וגברת דאולינג לוקחת את תיבת ההצתה שעל הארובה ומראה לה כיצד להכות עם הפלדה על אבן הצור, כיצד להדליק את בד הפחם ואיתו את הגפרור כדי להדליק את האש. "תקפירי לסגור מהר את הקופסה, אחרת תאבדי חצי מחומר ההצתה שלך," אומרת גברת דאולינג. "הינה, תנסי את."

איזבל מורידה את הכפפות ולוקחת את הקופסה. נדרשים לה חמישה ניסיונות כדי להדליק את האש. לבסוף, הזרדים ניצתים בלהבה ובולי העץ מתחילים להעלות עשן. איזבל חופנת את ידיה ונושפת, בזהירות, כפי שגברת דאולינג מורה לה, ורואה את הזוהר מתפשט. היא בקושי מתאפקת לא לצעוק קריאת ניצחון.

גברת דאולינג אומרת, "יש כמה נרות במזווה, וגם חמאה, ביצים, לחם, קנקן חלב וקצת תה." היא מוסיפה בנימה מלאה משמעות, "אנחנו קונים כאן תה במחירים ממש טובים. אני אספר לך על זה כשתהיי מוכנה לרכוש קצת בעצמך. החנות הקרובה ביותר נמצאת במאָנְקֶן, אבל את הרי יודעת את זה; כתבת למר גריגס."

איזבל מצאה את שמו של מר גריגס בעיתון מקומי, שהובא לה במיוחד למטרה זו, וכתבה לו כדי לברר אם הוא מכיר מישהו שמשכיר קוטג' באזור, רצוי בכפר הלפורד. אם עליה ללכת לאנשהו כדי להיעלם, חשבה, אז למה לא ללכת כבר למקום שבו נמצאה, ואולי כך תגלה מה קרה באותו יום. מר גריגס כתב בחזרה בתוך שבוע; כעבור פחות משבועיים, היא עלתה על כרכרת הדואר.

גברת דאולינג ממשיכה, "יש שוק פעמיים בשבוע מחוץ לפונדק שיפרייטס ארמז, בבוקר יום שלישי ושבת, ויש בו כמעט כל מה שתצטרכי. לחם ניתן להשיג מג'ון לניון, האופה, אם אינך מכינה אותו בעצמך; דגים יש כל יום כשמגיע שלל הדיג, ולגבי בשרים, כדאי לדבר עם ג'וש אנגוב מחוות אלם."

"תודה רבה לך. כמה אני חייבת לך על האוכל והנרות?"
 "שום דבר, גברת הנלי. את תראי שאנחנו דואגים לאנשים שלנו כאן. אם תצטרכי עזרה עם כל דבר, את יודעת איפה למצוא אותי. בבקשה תדפקי בדלת מתי שתרצי."

"תודה", היא אומרת שוב. "אני בטוחה שאני אהיה בסדר."
 גברת דאולינג מסדרת סיכת ראש. היא על מפתח הדלת, אבל היא לא הולכת, עדיין לא. עיניה גולשות על פניה של איזבל, עולות אל קו שערה, ונעצרות בנקודה בלתי מוגדרת מעליה. "ראיתי אותך באותו יום," אומרת גברת דאולינג. "ראיתי אותך כשרק יצאת. עמדתי ליד החלון וראיתי אותך עולה בכביש. היית יחפה וקטנה מאוד. קטנה

לגילך – זה מה שכולנו אמרנו אחר כך; הילדה הייתה קטנה לגילה. לבשת רק שמלה פשוטה, אף שאומרים שהיא הייתה מכותנה משובחת ביותר. השיער שלך היה כהה יותר ממה שהוא עכשיו.”

היא מושיטה יד, כמעט ביראת כבוד, ואיזבל פוסעת צעד אחורה מאוחר מדי: אצבעה היבשה של גברת דאולינג חולפת על מצחה. “הוא היה כנראה כהה יותר כי היה רטוב. רק שתדעי, לא יכולתי לראות שאת רטובה מהמקום שבו עמדתי. חשבתי לצאת אלייך, אבל אמרתי לעצמי שאת בטח ילדה של מישוהו. כנראה ששוטטת לתוך הגן בהרדוויק זמן קצר לאחר מכן.” שתיקה. “אולי אם הייתי יודעת שאת ספוגת מים, הייתי יוצאת לפגוש אותך.”

יש זרם תת־קרקעי מוזר בדבריה של האישה, חושבת איזבל. לפתע היא מרגישה שזו אינה האלמנות שקושרת בין שתיהן בתודעתה של גברת דאולינג, אלא האפשרות שהיא הייתה יכולה להיות בתה של גברת דאולינג, אילו רק גברת דאולינג הייתה יוצאת אליה באותו יום, לפני תשע־עשרה שנה. רעיון מגוחך, כמובן. היא לא יכולה לדמיין את עצמה בתו של אף אחד אחר מלבד אימה ואביה.

היא לא זוכרת דבר מלפני אותו רגע, כשאימה חיבקה אותה בזרועותיה, מתעלמת מכך שהיא קרה וספוגת מים והיא, איזבל, טמנה את פניה בכד המשי של שמלתה של אימה. זה כאילו תחילת חייה מעולם לא התרחשה; היא תמיד נועדה להיות שלהם.

לשונה של איזבל דורשת שיעול כדי להשתחרר. “יצאתי ממה?” היא שואלת.

“סליחה, גברת הנלי?”

“אמרת שראית אותי כשרק יצאתי.”

“מה זאת אומרת, מהים, כמובן. שתדעי לך, לא כולם מאמינים

בזה, שהבוקה של הים הביא אותך.”

“הבוקה של הים?” קולה עושה דבר מוזר, עולה ויורד עם המילים

כאילו היא שרה. היא שומעת רשרוש באוזניה. היא רואה שגברת

דאולינג רצינית עד מוות. היא כנראה משוגעת. “מה –

גברת דאולינג, שחשה את תדהמתה, טופחת על זרועה. “לא

דיברת אף מילה באנגלית, נכון?”

"לא יכול להיות. ההורים שלי אף פעם לא אמרו את זה." גברת דאולינג אומרת, "לא דיברת בכלל, זה מה שאומרים. ברור שלא תדברי, עם הבוקה." היא נשמעת נרגזת כשהיא מוסיפה, "את לא יודעת על הבוקה, מה? הוא איש ים בערך בגובה הזה," היא מחזיקה את ידה ממש מתחת למותניה, "עם עור של צלופח ושיער מאצות. טוב, זה מה שאומרים חלק מהאנשים; אני עצמי מעדיפה תמונה רומנטית יותר." בחיוכה יש שמץ מזה של ילדה קטנה, כמו שהיה בצחוקה קודם, אבל היא מחסלת את הרושם הזה במילותיה הבאות. גברת דאולינג נועצת את עיניה הכחולות-חלכיות באיזבל ואומרת, "יש שאומרים שאת הבת שלו."

היא עונה בתמציתיות, "אימא שלי אמרה לי שניצלתי כנראה מספינה שנטרפה. או שאולי איבדתי את הדרך; אולי מישהו לא השגיח עליי כמו שצריך." בדבריה של אימא הייתה טמונה האשמה. אליס פארנוורת ידעה שהיא לעולם לא הייתה מסיטה את תשומת ליבה מבתה, אם אלוהים הטוב היה מוצא לנכון לברך אותה בילדה משלה. היא קראה לאיזבל מתנה לעיתים כה קרובות, שאיזבל הרגישה את חסרונותיה ביתר שאת.

גברת דאולינג אומרת, "אולי אימא שלך ניסתה להגן עלייך מפני האמת. השמועה אומרת שהיא נמלטה מהלפורד ברגע שהיא מצאה אותך."

קרח מחליק במורד גבה. אנשים דיברו עליה גם כאן, בדיוק כמו בגריניץ', אם כי מסיבות שונות. הם מדברים עליה כבר כמעט עשרים שנה. היא מתנודדת בחזרה לתוך הקוטג'. היא רוצה לומר, *זה מזעזע*, וגם *איך את מעיזה לדבר על אימא שלי ככה*. אבל בסופו של דבר היא אומרת רק, "אם תסלחי לי, אני באמת חייבת לפרוק את ארגז הנסיעות שלי." "כמובן. בבקשה תגירי לי אם את צריכה עוד משהו." גברת דאולינג אומרת זאת בנימה רגילה לחלוטין, כאילו הן לא דיברו זה עתה על בנות ים.

כשהיא סוגרת את הדלת מאחוריה, איזבל רואה שיש רווח מתחתיה בצד אחד בעוד הצד השני צמוד כל כך למפתן, שהוא משתפשף בכל פעם שהדלת זזה. היא מחכה כמה רגעים ופותחת שוב את הדלת.

שביל החצץ ריק. אוויר היס-נהר הצח נכנס פנימה, ממלא את החדרים, מגרש את הריח הטחוב של הבית הישן. היא לבד וזה לא כואב – עדיין. אולי העובדה שזה מצב חדש שומרת עליה. אולי זה הים. היא שומעת אותו מבעד לחלון הפתוח, לא את השאון של קצף הגלים או את הגלים המתנפצים על הסלעים, אלא את רחש הגלים השקט והמתמיד. יש בכך נחמה, היא חושבת. והבטחה, אולי, למרות מה שהיא לא יודעת.

היא מוצאת סכין בקופסת עץ על הדלפק וצלחת באחד הארונות, והיא מתיישבת ליד האח ואוכלת פרוסת לחם עם חמאה בתור ארוחת ערב מוקדמת. הלחם קשה, אבל יש לו טעם טוב וחזק, כאילו השתמשו בעשבי תיבול כלשהם באפייה. זוהר האש מתפשט בתוכה. היא הדליקה אותה בעצמה – זה משהו, לא?

באמצע הארוחה היא מבינה שלא הייתה צריכה למרוח כל כך הרבה חמאה. כשהיא מסיימת, היא מניחה את הצלחת על משטח האבן. היא צריכה לשטוף אותה, אבל היא עייפה מכדי לשאוב מים מהבאר. במקום זאת, היא פותחת את ארגז הנסיעות שלה ומוציאה משם את העותק המרופט שלה של 'רובינזון קרוזו'. הספר נפתח בדף שבו היא שומרת את גזיר העיתון מה"לונדון כרוניקל", 20 באוקטובר 1789. אימה שמרה את כל העיתון, שרובו היה מלא בחדשות מצרפת, שם החלה המהפכה שלושה חודשים קודם לכן, אבל איזבל גזרה ממנו את הכתבה הקטנה היחידה הזו, שבה נאמר:

פאלמות', קורנוול. ילדה כבת ארבע נמצאה בחוף הפראי והיפהפה של קורנוול בסוף החודש שעבר, ללא משפחה שתאסוף אותה לביתה. הציבור מאמין שהילדה יצאה מן הים לאחר שספינה נטרפה, אף שלא דווח על מקרה שכזה. אם לא יופיע קרוב משפחה כלשהו, הילדה תאומץ על ידי האדמירל וגברת פארנוורת מבית וודברי, נורפוק, והם יגדלו אותה כבתם. אם למישהו יש מידע כלשהו בנוגע לילדה זו, אנא כתבו למסרס אנרייט ופיקרינג, פרקליטים, מייפיור, לונדון.

איי־השקט גובר בה שוב עד שהוא מתפרץ. הסיפור של גברת דאולינג על בן הים מלבה אותו, יחד עם הידיעה שגם כאן אנשים דיברו עליה. מדוע גברת דאולינג התעניינה כל כך בעברה? האם היא חושדת במשהו? בלתי אפשרי, היא אומרת לעצמה.

עצביה לא מסכימים איתה. הם רוטטים מתחת לעורה. עם גזיר העיתון בידה, היא ניגשת לדלת ופותחת אותה לרווחה. בחוץ מתחיל להחשיך. הרוח דוחפת את הדלת, העץ הצעיר שלידה מתנדנד. בקצה שביל החצץ, הנהר מרצד בקרני השמש האחרונות. תזכורת שהיא קרובה לים – כל כך קרובה. היא נושמת עמוק וחשה את טעמו: מלח, מים, הטעם החריף של אצות רטובות. בהדרגה היא מתעטפת בשקט, עשוי מגלים וקצף, מגאות ושפל, הזרם מייצב אותה. כשהיא סוגרת בחזרה את הדלת, כבר זורמת בעורקיה תחושה מחודשת של מטרה. היא אשר יהא, היא תהפוך את המקום הזה לביתה.

פרק 2

באותו לילה, במיטתה, היא מקשיבה לזרימת הנהר ולרוח הנושבת בחוזקה סביב הקוטג'. היא לגמרי לבדה. היא לא מסוגלת לחשוב על זה. היא לא לבר – הרוח עשויה מקולות. הם קוראים לה, נואי הביתה. הים שוכן ממש מעבר לעיקול הנהר. היא חולמת, כמובן. או חצי חולמת, מרחפת במצב המעורפל שבין שינה לערות, שבו מוחה קופץ מדבר אחד לאחר, יוצר הקשרים שלא יכולים להיות אמיתיים. צליל חריקה מעיר אותה. הבית גונח במקומות בלתי צפויים; היא שומעת קול שנשמע כמו כפות רגליים על הגג. המיטה קשה ומיועדת לשניים. המזרן מלא בקש שדוקר את גבה, אבל הסדינים נקיים. מי גר כאן לפניך? גברת דאולינג אמרה שהקוטג' עמד ריק במשך שלוש שנים. זה ודאי היה איש זקן ואשתו, היא חושבת. האם הם מתו במיטה?

הים־נהר רועש יותר בלילה, הגלים שראתה קודם הגיעו לשיא גובהם. הצליל מרגיע אותה ובסופו של דבר מחשבותיה משוטטות, כפי שקורה כשהיא מתנודדת על סף השינה: הבית בגריניץ', הוריה, ג'ורג' והיא אחרי החתונה, במהלך היומיים שהיו להם לפני שחזר לים. הם היו צעירים מדי, כך אמר אחיו הגדול של ג'ורג'. יהיה מספיק זמן אחרי המלחמה. אלא שלא היה.

הבוקר מגיע עם גשם זלעפות. הים בשפל; המפרץ הפך לשכבה של אצות וסלעים. הרוח שוטפת את החלון ביריעות של גשם. השמיים נמוכים מעל הנהר. שניהם אפורים, המים בגוון אפור־אבן והשמיים בגוון אפרפר של כותנה שכובסה יתר על המידה. היא מעזה לצאת בגשם, לובשת את השכמייה שלה ועומדת בגינה הקטנה, צופה במים

עולים ויורדים ברוח. היא לא בטוחה מה היא אמורה לעשות. ככה אנשים חיים? היא חושבת. האם ככה זה כשאתה באמת באמת לבד? כשהיא שוב בקוטג', היא מוסיפה חומרי בעירה לאח. היא חוזרת על הפעולות שגברת דאולינג הראתה לה; מכה באבן הצור, משתמשת בכד כחומר דליק, אך האש לא מבעירה את העץ. כשחצי מחומר ההצתה נגמר, והיא כמעט בוכה מרוב תסכול, הלהבה קופצת לפתע. עכשיו היא כמעט בוכה מרוב הקלה. היא רגשנית מדי מאז הגיעה; כל דבר מביא אותה אל סף דמעות.

בסביבות הצוהריים נשמעת דפיקה בדלת. האם ייתכן שזו גברת דאולינג שוב? היא לא מכירה אף אחד אחר בכפר, פרט לבעל הפונדק ובנו, ולהם אין שום סיבה לבוא לבקר אותה. כשהיא פותחת את הדלת, היא מופתעת לראות את החולצה האדומה והמכנסיים הכחולים של קצין ברשות המיסים. מעל עניבת הכותנה הנוקשה, פניו של הגבר מזכירות לה את הירח; הן חיוורות ועגולות, ויש משהו עגום באופן שבו עיניו נוטות מטה בזוויתיהן. הוא נראה מבוגר ממנה בעשר שנים אולי.

הגבר מסיר את כובעו, קד קידה עמוקה ואומר, "לוטננט ארתור סאוֹרְבִי, קצין פרשים של רשות המיסים, לשירותך, גברתי," כאילו אינו רואה את הקוטג' העלוב, כאילו זה טבעי לחלוטין שהיא פותחת לו את הדלת בעצמה.

"גברת הנלי. לעונג הוא לי." היא קדה קידה, ואז, לתדהמתה, הוא לוקח את ידה בידו ומצמיד אליה את שפתיו. מגע שפתיו קר. גשם מטפטף מתלתליו בצבע הבלונד-אדמדם, זורם במורד לחייו ואל תוך צווארון חולצתו. איפשהו בחוץ, סוס נוחר. היא אומרת, "תיכנס בבקשה, אתה נרטב כולך בגשם הזה, לוטננט."

היא זזה הצידה והוא מקפל את גופו ונכנס מבעד לדלת ואומר, "תודה לך, גברתי. אני אסיר תודה עד מאוד." גופו כבד, אך תנועותיו חייניות: הוא הולך כאילו הוא רוקד. ליד שולחן המטבח, הוא עוצר ומסתובב. "באתי לבקר אותך, גברתי, כדי להזהיר אותך."

"להזהיר אותי? ממה, בשם אלוהים?" קולה חזק בצורה מוזרה. זה קול שלא מתאים לקוטג'; הוא צריך יותר מקום.

"אני מבין שאת גרה כאן לבר?"

"בחיי, איך שהחדשות מתפשטות."

"אני מוצב בסנט קְּבֶרֶן. זה במרחק חמישה מיילים בלבד מכאן. קיבלנו הודעה על בואך. אני סבור שאשתו של ידידי היקר עד מאוד, סגן נציב המחוז, סר יו דארבי, מתכוונת לבקר אותך בקרוב. לידי דארבי מחכה בקוצר רוח להכיר אותך, וכך גם אני. כפי שאת אולי יודעת, אין הרבה אנשים במעמדנו באזור."

היא רוצה להציע לו תה אך אינה בטוחה כיצד להכין אותו. וגם אין לה שום משקה אחר להציע לו. כשהמבוכה מחממת את לחייה, היא מושיטה יד למדליה שעל צווארה. אורך הסרט שהיא תלויה עליו מניח אותה קרוב לליבה. "כפי שאתה יכול לראות, נסיבות חיי הצטמצמו מאוד, לוטננט."

לוטננט סאוורבי הגון דיו כדי להעמיד פנים שרק עתה הבחין בכך. "אני מבין. ולמרות זאת. אני מרגיש שזוהי חובתי להזהיר אותך, גברתי, שבאזורים האלה מסתובבים מבריחים רבים. כאישה שחיה לבדה, את נמצאת במצב פגיע במיוחד. הייתי מייעץ לך לנעול את הדלתות והחלונות שלך בלילה."

איזבל מביטה בדלת שמאחוריה. אין מנעול.

"או להתקין מנעול," אומר לוטננט סאוורבי. "למען בטיחותך ובטיחות רכושך. אם אי־פעם משהו יהיה לא כשורה, אנא הודיע לי מייד. לכבוד יהיה לי להיחלץ לעזרתך, אם תזדקקי לה."

הוא נשמע רשמי להחריד. וגם נראה כך, עם כתפיו המרובעות וסנטרו הבולט כלפי חוץ ככה. המטבח קטן מדי; הוא מתנשא מעליה. היא נסוגה צעד אחורה, אבל הוא מתקדם בעקבותיה, מתקרב אליה כמו בצעדי ריקוד. קולו נחלש כשהוא אומר, "את אלמנה, נכון?"

"כן." ידה לופתת את מדליית טרפלגר. החריצים בפרופיל של האדמירל נלסון מותירים סימנים בכף ידה. בצידה האחורי של המדליה יש תמונה של הקרב שבו נהרג ג'ורג', ומעליה מילותיו המפורסמות של האדמירל נלסון, אנגליה מצפה שכל אדם ימלא את חובתו.

לוטננט סאוורבי אומר, "אם כך, את זקוקה להגנה. כאישה, אולי

חסרת אמצעים, אך בעלת מעמד, שמתגוררת בגפה בארץ קשה ומסוכנת."

היא חושבת על הגינה היפהפייה, על הפרחים, הנהר. "ראיתי רק מעט מאוד ממנה עד כה, אבל היא לא נראית לי ארץ קשה," היא אומרת. "לי היא נראית יפה למדי."

"זה מפני שאת אישה. יש לך לב רומנטי. אבל אני ראיתי מה אופייה האמיתי של הארץ הזאת. נאלצתי להילחם בבניה על הגלים והצוקים. פורעי חוק, האנשים האלה. כולם שותפים להברחות. דייגים, כורים, חנוונים, איכרים. וגם נשותיהם וילדיהם! כולם מעורבים."

הכעס עולה בה כאילו הוא נמשך החוצה בעזרת וו. היא חושבת על טום הולדר ועל בנו ריצ'רד, ועל גברת דאולינג. היא אומנם רק הגיעה זה עתה לקורנוול, אבל זה נראה לא הוגן להאשים ככה את כל האוכלוסייה. היא לא רוחשת שום חיבה למבריחים – היא מתארת לעצמה שהם מסוכנים. אבל האיכרים והדייגים? ואפילו הילדים שלהם? היא מרפה מהמדליה של ג'ורג', וקופצת ידיה לאגרופים. "המצב ודאי לא גרוע עד כדי כך?"

"הוא גרוע עוד יותר, גברתי. פעם חשבת שאוכל להעמיד לדין את האנשים שתפסתי. שלחתי אותם לכלא והם נשפטו על פשעיהם. מבריחים, שודדי ים. אבל כמעט כולם זוכו. אפילו חבר המושבעים לצידם."

הוא מתנשא מעליה, פני הירח שלו קרובות מדי. היא מריחה את נשימתו, והריח מתוק באופן מזור, כאילו שתה משקאות חריפים; היא חשה את הכעס פועם מתחת לחזות החיצונית המנומסת שלו. הוא שונא את המקום הזה, היא חושבת. הוא שונא את קורנוול; שונא את תושביה.

היא חושבת על שפתיו הקרות שנצמדו אל העור המכסה את מפרקי אצבעותיה. לראשונה, היא מצטערת שהכללים שחייבו אותה לקשרים מוגבלים עם גברים לפני נישואיה אינם תקפים עדיין. כאלמנה, יש לה הרבה יותר חופש, אבל עכשיו היא הייתה רוצה שהחופש הזה יישלל, ולו רק להיום. לוטננט סאוורבי לא היה חולם אפילו לעמוד כאן, לבד במחיצתה, אם היא לא הייתה נשואה.

לוטננט סאוורבי אומר, "בימים אלה, אני לא מסתכן במשפט."

"למה אתה מתכוון?"

"למה את חושבת שאני מתכוון, גברתי?" קולו מתחדד. "אני מוודא שהצדק ייעשה. אני מעלה אותם על הגרדום, כראוי לבוגדים." "בוגדים?" היא מצייצת, ומתאמצת למחוק את התמונה שצייר

לנגד עיניה. הוא תולה אותם? נערים, כמו ריצ'רד הולדר? "את לא סבורה שמבריחים הם בוגדים?" יש בו זעם, אבל הוא מרוסן, מבעבע מתחת לפני השטח של חיוך מנומס. "ההברחות שלהם מסייעות לצרפתים. אנחנו במלחמה, גברתי." עיניו נופלות על המדליה של ג'ורג'. נימת קולו, כל התנהגותו, משתנה ונעשית חשדנית. "מאיפה השגת את זה?"

היא מופתעת, וידה עולה שוב אל המדליה. "בעלי, ג'ורג' הנלי, היה פרח קצונה בצי ושירת על אוניית הוד מלכותו 'נפטון' בטרפלגר. הוא נהרג מקליע שנורה מסיפונה של 'הבוֹסְנֵטְאָוֹר'. היא אמרה את המילים האלה כל כך הרבה פעמים שהן כמעט התרוקנו מכל משמעות. הן לא יכולות לבטא כיצד חרב עליה עולמה כשקיבלה את הבשורה על מותו; כיצד נקטעה שגרת היומיום שלה, וכמה היא עדיין מתגעגעת אליו, וכמה היא מצטערת שלא הכירה אותו טוב יותר.

"טוב. גיבור אמיתי," אומר לוטננט סאוורבי. יש רמז לסרקזם בנימת קולו והיא רוצה פתאום שהוא יסתלק מאן, עכשיו. מה שהרגישה כשגברת דאולינג התעכבה על מפתן דלתה והיא רצתה כבר שתלך, היה כאין וכאפס לעומת מה שהיא מרגישה עכשיו. לפני שהיא מספיקה לומר משהו, לוטננט סאוורבי שב לנהוג בלהיטות מוגזמת לשרת אותה, מניח את ידו על ניצב חרבו ואומר, "אני מציע לך בזאת את הגנתי, גברתי."

היא בולעת את האנחה שעולה בה. "אני אסירת תודה עד מאוד, אדוני, אבל אינני סבורה שאני זקוקה לה."

האופן שבו פניו נופלות – האם באמת האמין שהיא תקבל אותו, כאן ועכשיו, בתור המגן שלה, על כל מה שכרוך לדעתו בתפקיד הזה? "גברתי, אני חייב לעמוד על כך. אישה כמוך, עם ה... הוא מניד בראשו כאילו מחפש את המילים. "עם המוסר וטוהר המידות

שלך. האם יש לך שמץ של מושג, גברתי, מה חבורת מברייחים תעשה לאישה כמורך אם ימצאו אותך כאן לכרך?"
 הוא מרים את ידו ומושיט אותה אליה כאילו הוא עומד להמחיש את טענתו. רטיבות מופיעה בזוויות פיו. "מה היה אומר על כך בעלך המנוח?"

"אדוני הנכבד!" המילים נפלטות מפיה בהשתנקות. היא נסוגה כל הדרך לאחור עד לדלת, ופותחת אותה בכוח. "אני חוששת שעליי... לטפל באש שבאח. תודה שבאת לבקר אותי, אדוני. אקח לתשומת ליבי את אזהרתך."

הוא מביט בה במשך רגע ארוך, לסתו מאומצת כאילו הוא לועס מחאה שעולה בגרונו. נשימתו מהירה מדי; הריח המתקתק של האלכוהול שעולה ממנה אופף אותה כמו ענן. היא כמעט מרותקת אל הדלת, הוא עד כדי כך קרוב. היא צופה באימה כשירו מתרוממת שוב, מושטת אליה. עיניו נעוצות בנקודה מתחת לסנטרה – חזה, היא מבינה. יבבה נפלטת מפיה. הלוטננט ממצמץ. הוא צועד לאחור, מוחה אגלי זיעה ממצחו וקד בנוקשות. "בסדר גמור," הוא אומר. "אני מילאתי את חובתי."

"אכן, ואני מודה לך על כך." עכשיו לך, בבקשה. הנח לי לנפשי.
 "אם זה לא יגרום לך אי־נוחות, אבקר אותך מדי פעם בפעם כשאעבור פה בסיוור, כדי לוודא שאת בטוחה."
 "אודה לך מאוד, אדוני," היא אומרת, קולה רועד.

הוא מהנהן, כאילו תשובתה מספקת אותו, אם כי בקושי. היא מחכה בפתח הבית כשהוא עולה על סוסתו, סוסה חומה וחסונה למראה. הגשם נחלש מעט. היא חושבת על המברייחים שהוא אוהב לתלות. תחושת שפתיו הקרות מתמהמהת על ידה. רק כאשר הצמחייה הירוקה בשביל החוף בולעת את דמותו הגדולה מדי של לוטננט סאוורבי והיא פונה אל הנהר המתערבל, היא יכולה שוב לנשום בחופשיות. הרעד בידה ורגליה שוכך כשהיא צופה בגשם מכה על פני השטח.

היא חוזרת פנימה, מתיישבת ליד השולחן, אצבעותיה כרוכות סביב המדליה של ג'ורג'. אולי היא צריכה להתקשר לגברת דאולינג ולשאול אותה איך מכינים תה. אשתו של ידידי, סגן נציב המחוז,

מתכוונת לבקר אותך בקרוב, אמר לוטננט סאוורבי. המחשבה על אשתו של סגן נציב המחוז, נציג המלך בקורנוול, נוקשת על דלת ביתה, מעוררת בה רצון לצחוק ולבכות גם יחד. היא לא תדע מה להגיש לאישה. לא תה, זה בטוח. היא חיה בעולם אחר עכשיו.

השעות שמשתרעות לפני נראות ארוכות כמו השעות שעברו עליה בהמתנה למכתב מג'ורג'. היא מביטה בארגז הנסיעות שלה שעל הרצפה, בגומחה ליד דלת הסלון. הוא נראה כאילו הוא מפקק. בתוכו יש בגדי כותנה ופשתן, ואת תחתוני המשי שקנתה ותכננה ללבוש כשג'ורג' יחזור הביתה. בזמנו, היא דמיינה את הסצנה שוב ושוב, איך תיכנס לחדר לבושה רק בתחתונית, את המבט על פניו; איך זה יהיה כשהם לא יהיו מתוחים מפני שזו הפעם הראשונה שלהם, או מפני שהוא צריך לחזור לים למחרת. היא לא יודעת למה היא הביאה את התחתונית. היא לא שייכת למקום כזה. היא מעולם לא לבשה אותה ועתה גם לעולם לא תלבש. היא מרגישה את הדקירה המוכרת בתוכה מהמחשבה; את גרונה המתכווץ ונסגר.

היא דוחפת את התחתונית בחזרה לתוך ארגז הנסיעות, סוגרת את המכסה ומחליפה את הזיכרון בזיכרון מאושר יותר: שניהם, הולכים בהייד פארק, שלובי זרוע. איך הוא היה אומר משהו מצחיק וצוחק מהבדיחה של עצמו. היא רוצה להושיט יד ולמשוך אותו אליה, להריח עליו את תערובת הבושם והברנדי ששתה אחרי ארוחת הערב ואת הצמר של הז'קט שלו, כשהיא טומנת את פניה בגומחת צווארו.

ואז היא בוכה, כאילו זה קרה באותו שבוע, כאילו זה עתה קיבלה את הבשורה המרה. היא נכנעת לרמעות, משלבת את זרועותיה על השולחן ומניחה את פניה עליהן, מניחה ליבבות לטלטל את כל גופה. היא אהבה אותו, אבל לפעמים היא חוששת שהיא לא אהבה אותו מספיק.

כעבור כמה דקות היא מוחה את פניה. היא צריכה לצאת מכאן. היא מסתכלת החוצה מפתח הדלת כדי לוודא שלוטננט סאוורבי באמת הלך וניגשת לבדוק את המחסן. הדלת שלו סגורה אך אינה נעולה. אור מסתנן מבעד לשני חלונות צרים מאחור, ולאורך הקיר עובר מדף אחד, בגובה המותניים, ועליו ארגז עבודה מעץ. בדיקה

מדוקדקת יותר של הארגז מגלה פטיש, חופן מסמרים וכלי עם קצה שטוח שלדעתה עשוי להיות מפסלת. נדמה לה שהמחסן עדיין מדיף ריח של דגים, אבל זה בלתי אפשרי. בנו של בעל הפונדק אמר לה שהוא כבר לא בשימוש; הוא לא היה בשימוש זה שנים.

היא פונה בחזרה לעבר הדלת ובאור החודר מבעד לפתח, היא מבחינה בנצנוץ על הקיר. מנעול, כמעט בגודל כף ידה, תלוי על וו בעץ. הוא נעול ואין מפתח. היא תוהה מי שם אותו שם. המנעול אינו חלוד.

כשהיא יוצאת מהמחסן, שביל החוף קורא לה אליו. הגשם פסק והשמש מנסה להימלט מהעננים בזמן שהיא הולכת. הכול מדיף ריח חדש. כעבור מספר דקות, השביל מתחיל לחבק את הצוק. במקומות מסוימים הוא צר כל כך שהיא נאלצת ללכת על הדשא שעל צלע הגבעה כדי לא להתקרב יותר מדי לקצה. אלוהים יודע איך קציני הפרשים של רשות המיסים מצליחים לרכוב על סוסים בשביל הזה.

היא עוברת על פני מפרצון קטן מלא במי קצף משכשכים. כשהיא מביטה בו מלמעלה מראש הצוק, זה כאילו חבל בלתי נראה עובר מהמים עד לנקודה בתוך חוזה וכל גל שמתנפץ אל הסלעים מושך אותו. הים תמיד משך אותה, אבל מעולם לא ככה, בכזו עקשנות. היא רוצה בכל מאודה להיכנס אליו, להרגיש את המים שוצפים סביבה, אבל המחשבה על לוטננט סאוורבי ואנשיו המסיירים בשביל מעכבת אותה.

היא עומדת לחזור הביתה כשהיא רואה לפתע ספינה, במרחק מייל או שניים מהחוף. זאת ספינת מפרש קטנה מסוג קאטר, היא חושבת, מגוננת על עיניה מהשמש, או אולי חד-תרנית. ג'ורג' היה יודע להגיד לה. העץ בגוף הספינה נצבע בשחור, ואור השמש צובע את המפרשים באור כה בהיר שכמעט מסנוור להסתכל עליהם. הספינה מפליגה הרחק ממנה, אל המקום שבו האוקיינוס כה עמוק שאיש אינו יודע את סופו.

היא חושבת על אביה, ששהה שנים רבות כל כך בים. האם גם הוא הרגיש זאת, את המשיכה והכמיהה האלה? האם ג'ורג' הרגיש זאת? היא מייחלת שהייתה יכולה לדבר עם ג'ורג' על זה, איך מראה

הים מרגש אותה. היא כמעט סיפרה לו פעם אחת, אבל הרגע חלף לו לפני שמצאה את המילים הנכונות. ומה הוא היה חושב על זה? בתשע השנים שחלפו מאז הפך לפרח קצונה בצ"י, הוא למד לאהוב את הים, אך בניגוד אליה, הוא לא הרגיש שהוא צריך להיות קרוב אליו כדי לנשום בחופשיות. וזה היה אירוני, כי הוא בילה את מרבית חייו הקצרים בים, ובסופו של דבר הים גם לקח אותו.

מאז מותו, התשוקה ללכת למקומות שאליהם הלך, לראות את מה שראה, רק הלכה והתחזקה בה. מקום מנוחתו האחרון של ג'ורג' הוא בים; אין לה קבר לעלות אליו. יש לה רק את האוקיינוס. היא לעולם לא תקנא בג'ורג', אבל זה מאוד לא הוגן שהיא לעולם לא תוכל לצאת להפלגות כמוהו. סיפונה של ספינה סגור בפניה כמו שערי הפרלמנט. היא צופה בספינה עד שהיא הופכת לנקודה לבנה מרחפת באופק. ההליכה הביתה בחזרה לקוטג' נראית ארוכה יותר, משום מה.

היומיים הבאים חולפים לאט ובריקנות כמו היום הראשון. כדי להעביר את הזמן, היא הולכת בשביל החוף, מגלה לאן הוא מוביל, היכן היא יכולה לרדת מטה בין הסלעים ולטבול את רגליה במים. בבוקרו של יומה הרביעי בהלפורד, יום שישי, ארוחת הבוקר שלה היא פיסת לחם קשה כמו אבן. לאחר התלבטות מסוימת, היא הולכת אל גברת דאולינג, שמביעה שביעות רצון מכך שפנתה אליה, ובמהלך הימים הקרובים היא לומדת כיצד להכין תה, לחם, תבשיל, כיצד לנקות ולהכין דגים. כל דבר שהיא עושה לוקח פי ארבעה יותר זמן ממה שצריך. כשהיא מקלפת את תפוח האדמה הראשון שלה, חצי ממנו נותר דבוק לקליפה. השני אותו הרבר, וכמוהו גם השלישי. היא בולעת צעקת תסכול ותוקפת את הרביעי, שיוצא טוב יותר אך לוקח לה עוד יותר זמן. לא נורא. היא תעשה את זה מהר יותר – כך אומרת גברת דאולינג. כשהיא תהיה מומחית, היא תוכל לעשות את כל זה בלי לקרוע את הקליפה.

היא לוקחת איתה מחברת קטנה ומעתיקה אליה את המתכונים הכתובים בקפידה של גברת דאולינג. גברת דאולינג גאה בעובדה שהיא יודעת קרוא וכתוב בדיוק כמו שהיא גאה בקומץ הקוטג'ים

שבבעלותה באזור, שהיו בעבר בבעלותו של בעלה המנוח, ואותם היא משכירה בעיקר לסוחרים ולדייגים.

אחר צוהריים אחד, גברת דאולינג מראה לה לאן ללכת כדי לקנות את שלל הדיג של היום וכיצד לנהל משא ומתן כדי לקבל את המחיר הטוב ביותר. "הגדול ביותר הוא בשביל הבוקה," היא אומרת, ומצביעה על תצוגת הדיגים.

בעל הסירה, דייג כסוף צדעיים, שומע אותה במקרה. "מנחה, תמורת ים שקט ושלל נכבד," הוא אומר ומהנהן. "שמעתי אותו קורא היום, גברת דאולינג."

גברת דאולינג מרימה את מבטה. "אתה חושב שסערה מתקרבת, מר פנרוז?"

"יכול להיות." הוא פונה אל איזבל. "כשהסערה נושבת מדרום-מערב, זו הקריאה של הבוקה." הוא מנמיך את קולו ומוסיף, "אבל את הרי יודעת הכול על זה, נכון, גברת הנלי?" עיניו כהות, כמעט שחורות, והוא מביט בה במבט שנראה כרומוז על סוד משותף כלשהו.

צמרמורת מטפסת לאיטה במעלה עמוד השדרה שלה. היא לא בטוחה מה מעורר בה יותר אי-נחת: גברת דאולינג והדייג שמדברים בענייניות, כמו שמדברים על מזג האוויר, או המילים של מר פנרוז, את הרי יודעת הכול על זה. אבל מתחת לחשש מסתתרת תחושה מוזרה ועיקשת שכל זה מוכר לה מאוד. האם ייתכן שהיא שמעה על הבוקה כשהייתה כאן כילדה? היא מביטה אל הנהר והתחושה מתחזקת, מתערבבת עם המשיכה של המים והופכת את שיחתו של מר פנרוז עם גברת דאולינג למלמול ברקע.

כשהמילים שלהם הופכות שוב לישויות נפרדות, גברת דאולינג מדברת על סערה שבה עף הגג מאחד הקוטג'ים שלה. איזבל מרגישה לא נעים על כך שחשבה בתחילה לסרב לחברותה של האישה. בלי לבקש דבר בתמורה, גברת דאולינג מלמדת אותה את כל הדברים שאימה הייתה מלמדת אותה אילו הייתה נולדת כבתו של בעל קוטג'ים. היא תוהה אם אולי אכן נולדה כבתו של בעל קוטג'ים. היא בוחנת את פניו של כל אדם שהיא פוגשת. האם האישה הזאת עם סל

הדגים יכולה להיות אימה? האם לגבר ההוא שם יש עיניים בצבע של עיניה? האנשים בהלפורד מתייחסים אליה כאילו חזרה הביתה. הסערה לא מגיעה, אף על פי שהמים גועשים מהרוח הדרומית-מערבית. הים הוא נוכחות מתמדת, מפציר, משדל, מנחם. בכל פעם שתסכוליה גוברים, בכל פעם שהלילה מתארך מדי בקוטג' הריק, היא רק צריכה לצאת החוצה ולהקשיב לגלים כדי לחוש תחושת שלווה.

לפעמים היא צופה באנשי רשות המיסים חולפים על פניה בסיורים בשביל החוף, בקציני הפרשים, לברם או בזוגות, ואחרים ברגל. היא אמורה לשמוח שהם מסיירים לעיתים כה קרובות, אבל בכל פעם שהיא חושבת על כך, היא לא יכולה שלא להיזכר איך לוטננט סאוורבי התנשא מעליה, איך חשה על פניה את הבל פיו המתוק, את נשימתו המדיפה ריח של אלכוהול; המבט בעיניו כשהושיט אליה את ידו. היא זוכרת את הכעס שעלה בו בזמן שמנה את המעלות של תליית המבריקים, כיצד לחלח את שפתיו כשדמייין את הדברים שלטענתו הם עלולים לעולל לה.

כשהיא שואלת את גברת דאולינג על הסיורים, בעלת הבית אומרת לה שההברחות הפכו כה נפוצות, שאנשי שירות המיסים הופכים יותר ויותר חסרי רחמים. רק בחודש שעבר הם תפסו איכר בקוֹבראק שאחסן סחורה מוברחת בחווה שלו והם ירו בו – בלי חקירה, בלי משפט, בלי כלום. זעמה של גברת דאולינג רותח כמו התה שהיא רוכשת במה שהיא מכנה "מחיר טוב במיוחד".

ביום שלישי, איזבל הולכת לשוק וקונה גבינה, קמח, גזרים ונתח חזיר. גם דגים: מקרל, שהיה היום בשלל הדיג. מר פנרוז מביט בה באותו מבט מלא משמעות כמו קודם, אך הוא לא אומר דבר. גברת דאולינג אמרה לה שהשוק תמיד עמוס, אבל היא לא ציפתה שיהיה כל כך הומה אדם. בדרכה חזרה לקוטג', צועדים על הכביש הצר גברים, נשים וילדים, כולם נעים לכיוון מאנקן, הכפר הסמוך. פטפוטים נרגשים עולים מהם כמו אדים מהבילים מכיכר לחם טרייה שזה עתה יצאה מהתנור. מרוב סקרנות, היא יורדת משביל החוף והולכת בעקבות ההמון.

כשהם מתקרבים לצומת, הקולות משתתקים. חלק מהאנשים מצביעים, אבל איזבל מצליחה לראות רק אוקיינוס של כובעים, מצנפות, כומתות וצעופים. אי-שם משמאל, קיכלי מפר את הדממה בציוץ ארוך וממושך. קריר בחוץ הבוקר, אבל הכביש מנוקד בכתמי שמש. היא מתכננת להכין מרק – המרק הראשון שתכין אי-פעם. היא צריכה להסתובב וללכת הביתה, אבל הסקרנות גוברת עליה. היא נדחקת קדימה, מחליקה בין גופים שמדיפים ריח זיעה, חולפת על פני הדמויות הקשות-רכות של נשים אחרות. מרפק נתקע בצד גופה ואז היא רואה אותו.

בתחילה היא חושבת שזה מבנה שנועד לעזור להרים משהו, כמו כאלה שרואים במספנה. או שאולי זהו תורן של ספינה, שנלקח מגוף הספינה והונח כאן בחוסר הרמוניה, לצד הדרך למאנקן. אבל אז נופל מבטה על שורת אנשי רשות המיסים, החמושים באקדחים ובחרבות, ועל האסיר, זרועותיו קשורות מאחורי גבו, שהם מובילים אל הגדרום הנמוך.

והיא רואה את האיש שמוביל את האסיר. ידו האחת אוחזת בזרועו של האסיר, השנייה בקת אקדחו, והוא לא אחר מאשר לוטננט סאוורבי. "אוי!" היא מתנשפת, כמעט מפילה את הסל שלה.

כאילו שמע אותה, לוטננט סאוורבי מרים את מבטו. גיחוך מופיע על פני הירח הסמוקות שלו; אין בהן כל רמז לכעס שראתה קודם לכן. אם כבר, הוא נראה מדושן עונג, כמו שגבר עשוי להיראות כשהוא עומד לחתוך את בשרו של האייל שירה בו זה עתה.

לוטננט סאוורבי מהנהן לעברה כשהוא דוחף את האסיר אל הגדרום ולעבר לולאת החבל הממתנה לו, הודף אותו בעוצמה כזו שהאיש מועד ונופל על ברכיו. לוטננט סאוורבי תופס את חולצתו, ומרים אותו בחזרה על רגליו. "מנסה לברוח, פריס? אני חושש שאיחרת קצת את המועד בשביל זה. חבל התלייה ממתין לך – והגיהינום מצידו השני!"

קולו נוטף זדון מעל רחשי הקהל. מבטו של האסיר נע מעל ראשי האנשים לפני שהוא פונה אל השובה שלו ואומר משהו שאי אפשר לשמוע. לוטננט סאוורבי צוחק, ומרים את קולו כשהוא אומר, "אני

אשרף בגיהינום על זה? אתה כנראה התבלבלת, פושע! הגורל היפה הזה הוא כולו שלך."

למראה חבל התלייה קורס האסיר בפיק ברכיים ולוטננט סאוורבי צועק בזעם על איש רשויות המיסים הקרוב ביותר אליו, "תעזור לי להחזיק אותו עומד על הרגליים." ואז הוא פונה אל האסיר ואומר לו, "תשתדל לא להביך את עצמך. אשתך הרי צופה בקהל, אני בטוח." הוא פולט צחוק קצר נוסף. "לא היית רוצה לעשות במכנסים מולה, נכון?"

כאילו הרגע הזה לא מספיק נורא, לוטננט סאוורבי מחפש אותה שוב, מוצא אותה בקהל ומחייך אליה חיוך סמוק. קולות מתפרצים לפתע, גסים וכואבים. "מגיע לו לעמוד למשפט, לעזאזל!" צועק אחד האנשים ומישהו מוסיף, "מפלצת שכמוך!" הקריאה האחרונה הגיעה מהאישה שעומדת ליד איזבל, דמות רזה וחסרת גיל עטופה בצעיף כותנה שחור גס, שערה אסוף מתחת למצנפת שחורה תואמת. האישה קפצה את ידיה לאגרופים, ולוחצת כל אחד מהם לכל צד של פניה. היא פונה אל איזבל וזועקת, "אגנס המסכנה! זה מעשה נבלה!"

משמאל לשורת אנשי רשות המיסים עומדת אישה צעירה, נתמכת בשתי נשים מבוגרות יותר. הבד הכחול של שמלתה מוכתם כאילו כרעה ברוך בעפר; שערה פזור ואינו מכוסה. היא מביטה סביב בעיניים שאינן רואות דבר עד שמבטה נופל על האסיר ויללה גבוהה ומחרידה נפלטת מפיה.

נראה כי לוטננט סאוורבי אינו שומע אותה, ואם הוא כן שומע, הוא אינו מראה שום סימן לכך. הוא עומד לצד האסיר על הגרדום, וקורא מעל כל הרעש וההמולה: "ג'ד פריס, אתה נידון למוות בגין בגידה בזמן מלחמה! אתה תיתלה מצווארך עד שתוכרז כמת."

"הוא בסך הכול הבריח קצת תה!" ילד צועק הפעם, אולי בן ארבע־עשרה. הקולות סביבו מצטרפים אליו בהסכמה ועיניו של לוטננט סאוורבי מחפשות בקהל, אך לא את הנער שקרא, היא חושבת; אלא אותה. היא נסוגה לאחור ונבלעת בתוך ההמון. ריח הזיעה והלכלוך מתערבב עם ריח המקרל שקנתה בשוק והיא כמעט מקיאה. היא מתחילה לעשות את דרכה בחזרה להלפורד, מנגבת את ידה

על שמלתה שוב ושוב. הוא היה בקוטג' שלה. הוא נישק את ידה, ממש שם על מפרקי האצבעות. מאחוריה, הקהל נדם שוב. היא מביטה לאחור מעבר לכתפה ורואה שהצופים הסירו את כובעיהם. ציזין הציפורים לא נשמע עכשיו; האוויר דומם כאבן. ואז קולות פיצוח ושכירה, שנשמעים היטב אפילו ממרחק כזה, ואחריהם צרחה של אישה, כה מלאת ייאוש שהיא חודרת לעצמות.

כשהיא שוב בקוטג', היא מבשלת בהיסח הדעת את המקרל והגזר למרק עם מראה משחתי. היא פותחת את הדלת כדי סדק כדי שהריחות יצאו. בהדרגה מתפוגגת תחושת הרעד שאפפה אותה. קול הנהר השוצף חודר מבעד לדלת הפתוחה. הוא לא מרגיע אותה כמו בדרך כלל, כי דרכו היא שומעת ללא הרף את קול הפיצוח ואת הזעקה הנואשת שבאה בעקבותיו.

בלילה, הבית חורק וגונח סביבה. כשהיא ישנה, היא חולמת על צעדים. משרתים, ערים בכל שעות היממה. הם קוראים זה לזה בקולות מהוסיים. האם קרה משהו? האם מישהו חולה; האם פרצה שרפה? היא מתיישבת בבת אחת. היא לא חולמת. הצעדים אמיתיים. הם למטה ובעקבותיהם נשמעים קולות, מטפסים מעליהם: קולות של גברים, נמוכים כנגד אוושת הרוח.

ליבה הולם בגרונה. היא בטוחה שהם יכולים לשמוע אותו. היא מניחה את ידה על גרונה ומרגישה את הדופק פועם כנגד כף ידה. קול של חריקה על הרצפה למטה – הם מזיזים כיסא או שזו הדלת? היא מחפשת בחדר משהו שתוכל להתגונן באמצעותו. מוט האח. הוא עשוי מברזל יצוק עם גולה בקצה. הברזל קר בידה, המוט כבד באופן מרגיע. האוויר מלחשש כשהיא מניפה את המוט בכוח.

היא עומדת מאחורי דלת חדר השינה, לופתת את המוט. צעדים מתחילים לעלות במדרגות ונעצרים. "המדרגות צרות, אבל אני חושב שאנחנו יכולים לסחוב אותו למעלה," אומר קול ונשמעת גניחה מאיפשהו למטה.

"יש שם מיטה. זה יהיה שווה את המאמץ, קפטן." שוב הקול הראשון ואז כפות רגליו של הדובר שבות ומטפסות למעלה. כפות רגליים נוספות באות בעקבותיהן. התנועה איטית מכפי

שציפתה. נשמעת גניחה נוספת, חזקה מספיק כדי להישמע מעל קולה של הרוח. גבר שסובל מכאבים, היא חושבת. גבר שנישא במעלה המדרגות. אור מופיע בפתח הדלת.

ואז הפתח מתמלא בהם – הם חמישה, אבל לאור העששית, היא רואה רק אותו. זיעה מדביקה בלורית של שיער שחור למצחו, ואפילו באור הקלוש, היא רואה שפניו חיוורות כל כך שיש להן גוון אפור כמעט, שמכסה כמו רעלה את הפנים השזופות משמש. הוא מגולח למשעי וחולצתו לא שרוכה וקרועה בחלקה, וחושפת פצע מדמם איפשהו באמצע פלג גופו העליון. החולצה הלבנה הפכה אדומה. עיניו של הגבר עצומות ולרגע היא סבורה שהוא מת, אבל אז הוא פוקח אותן ונועץ אותן בה. ולמרבה התדהמה, הוא מחייך. הוא אומר בשקט, "תראי מה הרוח העיפה לך הביתה."

שלושה גברים נושאים אותו; רביעי הולך אחריהם עם צרור בד מוכתם בדם ועששית שעשויה מפח וזכוכית, שהוא מחזיק גבוה. הם פונים אליה והגבר שמאחור מושיט יד אל משהו שתלוי על מותניו, מתקשה להחזיק את הבר תוך כדי כך – אקדח, היא מבינה, ומרימה את המוט, אבל האיש הפצוע אומר בחדות, "אופי!" והשרירים בפניו נמתחים, וכשהאיש שנקרא אופי מסתכל עליו, הפצוע מניד בראשו לשלילה, ואז עוצם את עיניו כשהם מניחים אותו על המיטה.

כשהוא פוקח אותן שוב, היא עדיין עומדת שם, משותקת, המוט באמצע הדרך לכתפה. אחד הגברים האחרים, בחור מזוקן עם צוואר עבה ושיניים שחורות, אומר, "את יכולה להוריד את המוט, גיברת. אם את לא תהיי סכנה לנו, אנחנו לא נהיה סכנה לך."

פרק 3

החדר צפוף כשחמשתם נמצאים בו. יש מעט מאוד מקום לעמוד סביב המיטה. ריח הדם מתערבב עם הריח הטחוב של הבית הישן. "מה קרה לז?" זה אינו הקול שלה. הוא רועד, גבוה.

הגבר הפצוע עצמו עונה. "ירו בי." ואז האיש ששמו אופי מכופף את גופו הרזה כקנה סוף מעל המיטה ומניח את העששית שלו על אדן החלון. הוא לוחץ בשתי ידיו את הכר המוכתם בדם אל בטנו של האיש. הפצוע מקלל בקול רם, משתמש במילים שמעולם לא שמעה קודם לכן, אם כי משמעותן ברורה לה, ואופי מעווה את פניו כאילו הוא חש את הכאב על בשרו. הוא מעביר יד בשערו החום המלא ומעט מהדם שעל אצבעותיו נדבק אליו.

"הוא צריך רופא," היא אומרת, בקול מעט פחות צווחני. "כן, אנחנו יודעים." הגבר שאומר את זה כמעט קירח לגמרי כמו בעל הפונדק שיפרייטס ארמז, אבל הוא צעיר מכדי להיות קירח, הוא נראה לה מבוגר ממנה בשנים ספורות בלבד. גם הפצוע צעיר למדי, אולי בן עשרים ותשע או שלושים, אם כי ייתכן שבשל הכאב הוא נראה מבוגר יותר. השניים האחרים כנראה באמצע שנות השלושים לחייהם. הנמוך מביניהם, שגופו דקיק אבל נראה שרירי וחזק, מחזיק שני אקדחים, אחד בכל יד.

ליבה עדיין פועם בגרונה. זיעה נוטפת במורד גבה, מתחת לתחתונית הכותנה שלה. חמישה גברים זרים עומדים בחדר השינה שלה והיא אינה לבושה. שערה קלוע בצמה ארוכה על גבה. הצמה מתחילה להתפרק. היא לא לובשת את המחוך שלה. אלה יהיו יופי של שמועות! בחילה עולה בה, רגליה רכות כמו ג'לי.

גניחה חרישית של הפצוע שולפת אותה מהרהוריה. אופי עדיין

לוחץ את הברד על הפצע, אבל זה לא מועיל בהרכה. הברד ספוג מדי בדם. היא חושבת על ג'ורג'. כשהוא נורה על סיפון אוניית הוד מלכותו נפטון, לא הייתה לו מיטה לשכב בה או אישה שתעזור לטפל בו. היא ניגשת למדרגות וכשהגבוה מבין שני הגברים המבוגרים יותר נע כדי לעצור בעדה, היא אומרת בכעס, "אני הולכת להביא מים מהבאר." האיש שואל, "קפטן?"

"תן לה ללכת, מויל", אומר האיש השוכב על המיטה בעייפות. היא יורדת במדרגות כאילו מתוך חלום, ידה נשענת על הקיר לתמיכה. היא רועדת מבפנים, כל גופה מיטלטל. בכל רגע, היא חושבת, שינייה יתחילו לנקוש, אבל הן לא, והיא מגששת את דרכה לאורך הקיר אל הדלת האחורית. היא מורידה בידיים רועדות את השכמייה שלה מהמקום שבו היא תלויה על מסמר בקיר ומניחה אותה עליה בהרמת כתפיים. גם בגינה, הכול נראה כמו בחלום. אין ירח והיא מצטערת שלא הביאה איתה נר, אבל כעבור רגע עיניה מסתגלות לחשכה. הים נראה כאילו הוא פולט אור קלוש כשהיא הולכת בשביל אל הגינה.

הבאר חשוכה וחסרת תחתית. תחילה היא מתקשה לאחוז בידית הגלגלת; עד כדי כך היא רועדת. כשהיא מתחילה לסובב אותה, היא חושבת שהיא לא צריכה לעשות את זה. היא לא צריכה להביא מים לגברים האלה. היא צריכה לברוח. היא צריכה להגיע לכפר ולהזעיק עזרה. הם מבריחים, היא בטוחה בכך – מבריחים או אולי שודדי ים. הם לא היו מגיעים באישון ליל עם אקדחים שלופים בידיהם אם היו בעלי עסק מכובד. היא צריכה לנסות ללכת לסנט קברן ולמצוא את בית המכס ו... ולראות איך תולים את האנשים האלה בדיוק כמו שתלו את המבריה ההוא, ג'ד פריס, הבוקר? נידונים למוות ללא משפט, על סמך עדותה בלבד, על... מה בדיוק? על כך שהכניסו אדם פצוע לביתה? אין לה הוכחה שהם מבריחים, ו – היא כמעט נחרדת מההבנה – גם אם הייתה לה הוכחה, היא ממאנת להסגיר אותם לידי של אדם כמו לוטננט סאוורבי.

המחשבה מייצבת אותה. כמו המחשבה על ג'ורג', שקיפח את חייו על סיפונה של הנפטון. ג'יימס, שהיה חבר באחד מצוותי התותחים,

אמר לאיזבל לאחר מכן שהוא היה שם כשהביאו את ג'ורג' לסיפון התחתון. הוא סיפר לה על רגעיו האחרונים של ג'ורג', על גבורתו. ג'יימס אמר שהוא שכב שם, מחכה שהרופא יחרוץ את דינו, כשג'יימס עצמו שוכב לצידו, פצוע ברגלו. כשהגיע תורו של ג'ורג' אמר הרופא שאין דבר שהוא יכול לעשות למענו ויש אחרים שייתכן שיוכל להציל, אז ג'ורג' שכב שם, נשימתו מחרחרת בגלל החור בחזהו. "הוא ביקש להגיד לך שהוא אוהב אותך", אמר לה ג'יימס. היא דמיינה את זה: ג'ורג', נחנק מדמו, אומר, תגיד לה שאני אוהב אותה. התמונה הזו לא הניחה לה.

דמעות זולגות על פניה בעודה מסובכת את ידית הבאר. היא מוחה אותן בכעס. אחיזתה מתרופפת; הדלי נופל, אך היא אוחזת בחוזקה בידית ובעזרת שתי ידיה מעלה את הדלי כל הדרך עד למעלה.

היא חוזרת לחדר השינה כשהיא נושאת את הדלי ואת התחתונים שלה מארגז הנסיעות, זו העשויה משי עם תחרה שקנתה לכבוד שובו הביתה של ג'ורג'. האיש ששמו מויל והאיש המקריח עומדים לעזוב. השניים האחרים מביטים בה בזהירות כשהיא מתקרבת אל הקפטן הפצוע שעל המיטה, דלי בידה האחת, תחתונית המשי קמוטה בידה השנייה. היא שקלה לקחת אחת מהתחתוניות האחרות שלה, לא רצתה להרוס את המשי, אבל יש לה רק עוד שלוש אחרות, כולן שימושיות, עשויות מבד כותנה עמיד, ויהיו מתאימות יותר ללבישה כאן.

"הינה את", אומר הקפטן, כאילו חיכה לה, או שאולי ניחש שהיא עלולה לרוץ ולספר למישהו. הוא אומר, "אני מתנצל על ההפרעה. חשבנו שהקוטג' ריק."

"עדיף שלא תדבר." היא עדיין לובשת את השכמייה. היא מפשילה את אחד משרווליה, טובלת את התחתונית בדלי ומוחה את הזיעה ממצחו של הקפטן. עיניו, בצבע כחול כהה לאור העששית, נעוצות בעיניה בזמן שהיא עושה זאת. כעבור רגע, היא מושיטה את הבד לאופי ואומרת, "הבד שלך ספוג לחלוטין. תשתמש בזה במקומו."

הוא מרים אותו, ממשש את הבד כאילו הוא קונה בחנות. "הבד המשובח הזה?"

"הוא יעשה את העבודה כמו בד כותנה."

היא לוקחת ממנו את הבר המלוכלך ומניחה אותו על הרצפה ליד רגליה. קול צעדים יורדים נשמע במדרגות, ואז חריקת דלת הכניסה כשמויל והקירה יוצאים.

אופי אומר, "אני הולך להביא את הרופא, קפטן. דיק יישאר כאן. אני אחזור הכי מהר שאוכל." כשהוא מרים את המשי, קילוח חדש של דם זורם מהפצע. איזבל לוקחת אותו ממנו ולוחצת אותו שוב לבטנו של הקפטן. גם העור סביב הפצע נצבע על ידי השמש, ויש אדוות במקום שבו השרירים מסודרים בתבנית של ריבועים. קו דקיק של שיער שחור עובר במרכז, מימין לפצע. היא מרגישה שעובר בה ריגוש מוזר בגלל חוסר האונים שלו. לג'ורג' היה שיער בהיר והיה לו קצת שיער על החזה, אבל לא כאן למטה, במורד הבטן.

הדם עדיין זורם. היא לוחצת חזק יותר והקפטן מקלל, ואז אומר לאופי, "קח את דיק איתך, למקרה שתיתקלו בצרות."

אופי נראה ספקני, אבל הקפטן מרים את מבטו אליה, והינה שוב החיוך הזה, חלוש מאוד, למרות הכול, אף שהכאיבה לו כשלחצה את הבר ולמרות העובדה שהוא מדמם על כל המזרן שלה וייתכן שהוא גוסס, בדיוק כמו ג'ורג'. הוא אומר, "אני חושב שאני בידיים טובות." "אתה בטוח, קפטן?" שואל האיש הרזה ששמו דיק.

"לכו. תביאו לכאן את ראוול הכי מהר שאפשר. תקפידו להתרחק מהשביל."

"איי." דיק מניח את אחד משני האקדחים שהחזיק בידיו על המיטה ליד ידו הימנית של הקפטן, שמונחת ברפיון על השמיכה. "אתה לא תצטרך את זה," היא אומרת בקול רועד. "זה לא בשבילך."

כשהדלת נסגרת מאחורי שני הגברים, הקפטן עוצם שוב את עיניו. הן עצומות במשך כל כך הרבה זמן שהיא חוששת שהוא נרדם או שאולי הוא גוסס. הוא איבד המון דם, אבל הוא לא מדבר כמו אדם על ערש דווי. יש לו עדיין יותר מדי דברים לומר יחסית לאדם על סף מוות. אבל זה לא אומר שזה לא עלול לקרות. היא מקווה ששני הגברים, דיק והשני, יחזרו בקרוב עם הרופא. היא לא יודעת מה תעשה אם הזר שבמיטתה ימות. המחשבה נוראית מכדי להרהר בה.

בדיוק כשהיא חושבת שהוא לא עומד להתעורר עד שהגברים יחזרו, הקפטן פוקח את עיניו ואומר, "את הילדה של הבוקה. אמרו שאת באה."

היא מביטה סביבה, מחפשת בד נקי אחר, וכשהיא לא מוצאת, היא טובלת את ידה במים הוורודים שבדלי ומשפשפת מעט על מצחו. עורו קריר תחת מגעה והיא חושבת שאולי היא עושה את הדבר הלא נכון, אולי היא צריכה לוודא שחם לו. היא עצמה לא הרגישה את הקור מאז התעוררה. כשהיא פוגשת את מבטו היא אומרת, "אני לא ילדה." מבטו נע מעלה מברכיה, נינוח וממצמץ מעט, כאילו היא עשויה מזכוכית ומשתקפת בה השמש. כשהוא מגיע אל פניה, הוא אומר, "כן, אני רואה."

היא מסמיקה תחת מבטו. היא מודעת לאופן שבו השכמייה נפתחת בחזית והתחתונית שמתחתיה נצמדת אל גופה, ומסגירה את קווי המתאר של מותניה ורגליה. זרזיף זיעה נוטף במורד גבה. היא מצטערת על שהיא לא לובשת לפחות את המחוך שלה. אולי עליה לסגור את הכפתורים של השכמייה. אבל היא תכתים בדם את השכמייה וזה המעיל היחיד שלה, האהוב עליה מבין כל הארבעה שהיו לה פעם, מקטיפה ירוקה עבה ועשירה, וכפי שנראה המצב הנוכחי, לעולם לא יהיה לה עוד אחד. היא משאירה את השכמייה לא מכופתרת. הקפטן עדיין מביט בה. כדי להסוות את מבוכתה, היא שואלת, "קר לך? להדליק את האש באח?"

"אין צורך. חם לי מספיק. אבל תודה לך." "אני אחלוץ לך את המגפיים." היא ניגשת למרגלות המיטה ותופסת את המגף השמאלי. אלו מגפי עור שחורים שמגיעים עד הכרך, דומים לאלה שנועלים הגברים בעיר, ומעליהם זוג מכנסי עור צבי, שונים לחלוטין מאופנת המכנסיים הסרוגים שבלונדון. המכנסיים מוכתמים בדם בחלקם העליון. היא תוהה אם יהיה אפשר לנקות אותם, מאחר שהם עשויים מעור, או שהכתמים האלה לא ירדו לעולם. המגפיים הדוקים; היא צריכה למשוך חזק כדי לחלוץ אותם. היא חוששת שהיא מכאיבה לאיש, אבל אם כן, הוא לא מראה זאת. "ככה יותר טוב. תודה לך," הוא אומר כשהיא מניחה את המגפיים על הרצפה.

"רוצה מים?"

"יש לך משהו חזק יותר?"

צליל קולו מוצא חן בעיניה. אפילו כשהוא מתוח ומעט צרוד בגלל הכאב, הוא עמוק, וגם מלא רגש, בעיניה. היא מנידה בראשה ואומרת, "רק עכשיו עברתי לגור כאן. ואין לי כסף."

"אין לך? ההגייה שלך אומרת אחרת – היא של המעמד הגבוה." היא טובלת את תחתונית המשי בדלי, שוטפת אותה וסוחטת את המים. קילוח הדם פסק. שולי הפצע מחוספסים-גסים. היא לוחצת שוב את הברד עליו. "ההגייה שלי לא מספרת על החובות של בעלי." כשהיא רק חושבת על זה, היא כבר מרגישה את זה: את צמרמורת האימה כשגילתה לאחר מותו של ג'ורג' את ההשקעות הרות האסון שעשה, בסדרה של יכולים כושלים ולא קיימים מעבר לים. את התשלום על המדים שלו, שנרכשו באשראי. במשך שנים היא הדפה את הנושים בהבטחה שתשלם להם כשתקבל את דמי השלל – הכסף המובטח לצוות ספינה לאחר תפיסה של אוניית אויב – אך הכסף מעולם לא הגיע. כדי לברוח מהנושא, היא שואלת, "איך קוראים לך?"

"ג'ק."

"ג'ק מה?"

חיוך מושך את שפתיו. "לא משהו שאת צריכה לדעת. ואיך קוראים לך?"

היא עומדת להגיד גברת איזבל הנלי, או אולי רק גברת הנלי, או אולי זה לא משהו שאתה צריך לדעת, אבל היא מגלה שהיא אומרת, "איזבל."

הוא מרים גבות. "רק איזבל?"

"בינתיים, כן." בשבילך, היא חושבת, כן, אני יכולה להיות רק איזבל. זו מחשבה מוזרה. היא לא הייתה רק איזבל מאז מצאו אותה בהלפורד תשע-עשרה שנים קודם לכן.

"בסדר גמור, רק איזבל. ואיפה בעלך עכשיו? האם נוכל לצפות לו בקרוב? האם אוכל לסמוך על הדיסקרטיות שלו כשם שאני סומך על שלך?" ידו נעה סביב קת האקדח שלו, קצות אצבעותיו מתחככות בכריח הצור.

"לא, "אומרת איזבל. "בעלי מת." כעבור רגע, היא מוסיפה, "הוא נורה מקליע בטרפלגר."

ג'ק שותק לזמן מה. היא תוהה אם הוא חושב על פצע הירי שלו עצמו. היא רוצה לשאול, אתה גוסס? היא רוצה לומר, אל תעשה זאת. אל תמות. שלא תעז. היא לא יודעת אם המילים היו מיועדות אליו או אל ג'ורג'. לבסוף, ג'ק שואל, "את מתגעגעת אליו מאוד?"

היא מהססת רגע אחד יותר מדי. "אני מתגעגעת למה שיכול היה להיות לנו. כן, אני מתגעגעת אליו, מאוד. אבל בשלוש שנים היו לנו רק חמישה שבועות יחד, אז יכול להיות שאני מתגעגעת יותר למה שהיה אמור להיות, אבל לא היה." השיער שנמלט מצמתה נופל על פניה כשהיא משפילה מבט אל ידיה. האם זה נכון, היא תוהה, או שהיא סתם מספרת את זה לעצמה? האם היא באמת מתגעגעת לזרועותיו של ג'ורג' סביבה, לאופן שבו קולו ירד כשאמר את שמה, לחיבה הצלולה והטהורה שהייתה בו? היא האמינה שצפויים לה עוד חיים שלמים של הדברים האלו. דרך גרונה המכווץ עד כאב, היא אומרת, "אם זה לא נשמע לך כמו שטויות."

"איזבל." כשהיא לא מגיבה, הוא אומר זאת שוב, "איזבל." הוא מנסה לאלץ אותה להרים את מבטה, היא חושבת. כעבור רגע, היא עושה זאת. היא לא הולכת לבכות – עדיין לא. ג'ק אומר, "אלה לא שטויות. זה הגיוני לחלוטין. זו הסיבה שאני מסרב להתחתן. במקצוע שלי, בקושי מתראים עם האישה, והמוות עלול להגיע מחר, כך שיישאר יותר מדי דברים שלא נאמרו, שלא נעשו."

לפני שהיא מספיקה לעצור את עצמה, היא אומרת, "או היום." באופן לא הגיוני, זה מצחיק אותו, והוא מתכווץ בכאב. זה כמו לצפות בו מתכרבל בתוך עצמו, הרחק מהחדר, כשהכאב מציף אותו. ואז הוא חוזר לעצמו ואומר, "אני מקווה שלא. אני רק בן עשרים ותשע. אבל אני לא אכפה על אישה את החיים האלה... או, חס וחלילה, על ילדים. אלה חיים מסוכנים מדי, כפי שהיו חייו של בעלך."

היא אומרת, "אל תשווה את עצמך לבעלי."
 "למה שלא אעשה זאת? הוא היה מלח, כמוני."

"הוא נלחם למען ארצו. אתה... מבריה." זה עלבון, איך שהיא אומרת את זה.

הוא לא מכחיש זאת. במקום זאת הוא אומר במתינות, "אני מעדיף את המונח סוחר חופשי. ואני בטוח שבעלך מעולם לא חשב ולו לרגע על דמי השלל כשהתגייס לצי. או שאולי כן? אני לא חושב שבעלך ואני שונים כל כך זה מזה."

"בעלי לא היה פחדן מכדי להתחתן." היא מצטערת שאמרה זאת: זה מצחיק אותו שוב. "תפסיק עם זה," היא אומרת, "אתה מכאיב לעצמך." "הכדור של אנשי רשות המיסים הוא זה שמכאיב לי. אבל תפסת אותי, גברתי. ועדיין, קו דק מפריד בין גבורה לטיפשות. מי כמוני יודע – חציתי אותו יותר מדי פעמים בעצמי."

"עדיף שלא תדבר כל כך הרבה." היא טובלת שוב את הברד. המים נוטפים ורודים מאצבעותיה. בחוץ, מעבר לזוהר הצהוב שמפיצה העששית, השמיים מאפירים בקצוות. היא אומרת, "בקרוב יעלה הבוקר."

"יופי." הוא עוצם את עיניו, פניו חיוורות כמעט כמו הסדין. "הייתי רוצה לראות את הבוקר."

הוא ישן זמן מה, או שאולי הוא רק נח. עיניו עצומות והיא בוחנת את פניו, את הקמטים העדינים סביב עיניו, את האופן שבו שערו מיתלתל בקצוות, את צורת פיו, שהוא די קטן ביחס לפניו אך בכל זאת הולם אותן, עם קשת קופידון מושלמת. כל עשר דקות בערך, היא בודקת את הפצע. הוא לא מדמם עכשיו, אבל הוא נראה עמוק ופתוח מאוד. היא חייבת להסיט את ראשה ולא להסתכל עליו יותר מדי זמן, אחרת עולה בחילה בבטנה.

האוויר בחדר נעשה מחניק. עומד בו ריח של דם ושל פתיל העששית. שמן לווייתנים, היא חושבת. היא רוצה לפתוח את החלון, אבל היא לא רוצה שיהיה לג'ק קר, לכן היא פשוט ממשיכה לשבת שם על קצה המיטה, שוטפת את הברד בזמן שהיא מחכה. הזמן עובר לאט כמו טפטוף של דבשה. איפה הרופא? למה הם עדיין לא הביאו אותו? הקפטן חושב אותו הדבר. כשהוא מתעורר, הוא שואל, "איפה הרופא הארור הזה?" ואז, "אני מבקש את סליחתך, גברתי."

"קיבלת אותה," היא אומרת. היא הולכת למטבח ומוזגת לו כוס חלב, והוא מצליח ללגום ממנה שלוש לגימות ואז שוקע שוב בשינה.

השחר מרים את עצמו מן הנהר. היא צופה בשמיים כשהם הופכים אפורים ואז נצבעים בוורוד קלוש, שחודר מבעד לזוגית החלון. איכותה טובה יותר מזו של חלון המטבח, אך גם היא עדיין עכורה במידת מה. היא מדמיינת את הים, מעבר לעיקול הנהר, הופך למשטח רחב הידיים בצבע כחול-טורקיז שיהיה בעוד שעה או שעתיים, כשהשמש תזרח במלואה.

הצפייה בנהר מרגיעה אותה, אך רק במעט. פניו של הקפטן חיוורות כמו החלב בספל שעל אדן החלון. היא מהססת, ואז מניחה את ידה מעל פיו. הוא עדיין נושם.

הזמן מאט עוד יותר. בדיוק כשהיא מתחילה לחשוש באמת ובתמים לחייו של הקפטן, נשמע רעש בשביל החצץ. ינשוף שמאחר לישון הומה בחוץ. ואז דלת הכניסה חורקת וג'ק ער לגמרי בבת אחת, האקדח בידו, הפטיש מורס, הלוע מכוון אל דלת חדר השינה. איזבל שואפת אוויר בחדות. ליבה הולם שוב בחוזקה. צעדים ואז קול... "קפטן, זה אנחנו. הבאתי את ראול."

היא נושפת אוויר באיטיות. רגליה רכות כמו ג'לי, אבל הפעם זה מהקלה. היא נסוגה לפינה כשהם נכנסים: אופי, דיק והרופא, מתכופפים ועוברים מבעד לדלת בזה אחר זה. הרופא נראה יותר כמו איכר מאשר כמו רופא, עם חולצה לא שרוכה מתחת למעיל צמר חום ומכנסי ברך בסגנון הישן. הוא מסיר את מעילו ומניח אותו על צד המיטה. המזרן שוקע תחת משקל תיק העור שלו.

"מיטיץָ דָה, ג'ק," הרופא אומר בוקר טוב בשפה הקורנית, ומתיישב על קצה המיטה ליד החלון, במקום שבו עברו על איזבל באיטיות כל השעות האחרונות. מתחת לבד הפשתן של חולצתו, זרועותיו נפוחות משרירים. "שוב סיבכת את עצמך בצרות, מה?"

ג'ק אומר, "יש אחד על סיפון הסוואלו שמכוון קצת יותר מדי טוב לטעמי."

"הצלחת לפרוק?"

איזבל מתבוננת ברופא מקרוב כשהוא מרים את בד המשי מהפצע. המבט על פניו אינו משכך את חששותיה.

ג'ק אומר, "עדיין לא."

"הם חוסמים את הדרך למפרץ של נלי," אומר אופי. "עצרנו כאן אחרי שהקפטן נורה, כדי שנוכל להביא אותך מהר ככל האפשר. לא ציפיתי שזאתי תגור כאן." הוא מצביע באגודלו לכיוונה של איזבל.

הרופא מרים את מבטו. "את בעלת הבית?"

"כן."

"תוכלי להביא לי קצת מים נקיים, בבקשה?"

היא מרימה את הדלי ונושאת אותו אל הדלת. לפני שהיא יוצאת, היא מביטה לאחור אל הקפטן. הוא מביט בה בזמן שהרופא בודק את הפצע. היא מנסה לחייך אליו בעידוד, אבל פיה עושה דבר מוזר – הוא נמשך כלפי מטה כאילו היא עומדת לפרוץ בבכי, ואז היא יוצאת מהדלת וכמעט רצה במורד המדרגות ויוצאת אל הגינה.

האור עלה עתה במלואו, גוני ורוד וסגול ואפור של השחר המוקדם מתחרים זה בזה על השליטה בשמיים. הרוח שככה ברובה, הנהר מלחך את בסיס חומת האבן המקיפה את הגינה. אחרי המחנק שבחדר, ריח הים, הדשא והפרחים רענן כמו היום החדש. היא שואפת את האוויר לקרבה, פיה פעור, נושמת עמוק, ושופכת את המים האדמדמים מהדלי מעבר לחומה. האור פוגע בנחל והכול נצבע ורוד עדין; המים, השמיים, הנהר. איזבל מרגישה שהוא מרכז אותה, כאילו קצותיה נשחקו.

זה נמשך אולי דקה, ואז היא רצה אל הבאר. זרועותיה כואבות מהמהירות שבה היא מסובבת את ידית הגלגלת. חלק מהמים נשפכים מהדלי כשהיא מרימה אותו מעל שולי האבן. היא מילאה אותו עד גדותיו ומשאירה אחריה שובל של טיפות על הרצפה כשהיא נושאת אותו פנימה.

הרופא אומר, "אה, תודה," בהיסח הדעת כשהיא מניחה את הדלי על הרצפה לידו. מבחר כלי מתכת מונחים על מטלית בד נקייה על המיטה. המראה שלהם מעורר בה פחד, ואם כך, היא יכולה רק לתהות

מה מרגיש הקפטן. הוא לא נראה מפוחד, אבל אולי זו רק העמדת פנים בשביל אנשיו. הוא נראה בעיקר עייף עד מאוד.

"הוא יחיה, דוקטור?" היא מפתיעה את עצמה. גם את הרופא; היא מרגישה זאת לפי נימת הרוגז בקולו כשהוא אומר, "אני מקווה שהוא יחלים לחלוטין. לא נראה שאיבר חיוני נפגע, וזו חתיכת מזל גדול כשיש פצע ירי באזורים האלה. אבל אני בכל זאת אצטרך להוציא את הקליע מכיוון שהוא עדיין תקוע בפצע, כנראה יחד עם חלק מבד החולצה שלו. יש לך אולי ברנדי או רום?"

הלשון שלה יבשה. "אני חוששת שלא."

"יש לנו המון על הספינה," אומר אופי והקפטן מחייך, שוב חיוך קלוש מאוד.

"חבל," אומר הרופא. "נראה שתצטרך לסבול את זה פיכח, ג'ק." "ג'ק אומר," לא נורא. איברתי כל כך הרבה דם שאני מרגיש שיכור. הרופא פונה אל איזבל. "גברתי, אם תואילי בטובך להשאיר אותנו לבד, אמשיך בניתוח."

כשהיא כבר בפתח הדלת, קולו של הקפטן קורא לה לחזור. "הייתי רוצה שהיא תישאר, אם לא אכפת לך, דוקטור. אני חושב שאני אקבל פחות בנוכחות אישה."

היא מסתובבת וברגע שעיניה נופלות עליו היא מרגישה שהיא מתרככת, כפי שחשה בגינה. "אתה יכול לקלל כמה שאתה רוצה," היא אומרת, ניגשת וכורעת ברך ליד המיטה. היא קרובה אליו מאוד עכשיו; היא יכולה להריח את הזיעה שלו ומוחה אותה ממצחו בשרוולה. כשהיא מושיטה יד אל ידו, היא מריחה ריח קלוש של משהו אחר, משהו חד ומתכתי – אבק שרפה, היא חושבת, אף שמעולם לא הריחה אותו עד היום.

היא מרימה את ידו מהמיטה. היא לחה ודביקה, אבל אין בה ולו שמץ של רפיון כשהוא לופת את ידה שלה, חזק, כשהרופא מתחיל במלאכתו. ג'ק לא משמיע הגה לאורך כל הניתוח. הוא רק מסתכל עליה, עיניו דבוקות לשלה, לא מסיט את מבטו אפילו פעם אחת, אחיזתו לעיתים חזקה כל כך שהיא צריכה להתאמץ כדי לא להראות לו שהוא מכאיב לה. הקולות היחידים בחדר הם קולות נשימותיהם,

המתערבבות זו בזו באוויר המעופש והמתוק, נקישת מכשיריו של הרופא כשהוא מחליף אחד באחר, מלמול פה ושם בזמן שהרופא עובד ושאיפת האוויר החדה של דיק או אופי או אולי שניהם כשהרופא שולף את הקליע ואומר, "מצאתי אותו. תודה לאל, הם בחוץ, גם הברד וגם הקליע."

רק אז ג'ק מסיט ממנה את המבט. ידו מחליקה מידה והיא חושבת שהוא עומד להתעלף, כשעיניו פונות הצידה ככה ופניו מתרפות, אבל אז הוא חוזר לעצמו ונאנח אנחה כה עמוקה שנדמה כאילו כל גופו נאנח. הוא אומר, "תודה לך, ראוול," ואז הוא מרים את מבטו אליה, מחייך ואומר, "ולך. אני אסיר תודה עד מאוד."

"אין על מה." ברכיה כואבות מהכריעה על קרשי העץ החשופים וידה כואבת מלחיצתו העזה והיא יודעת שיש על מה. מה שהיא עשתה, כן, על כך אין על מה להודות לה, והיא רק מייחלת שמישהי הייתה עושה את אותו הדבר בשביל ג'ורג'; היא מייחלת שמישהי הייתה מחזיקה בידו כשהוא שכב שם וגסס, והמחשבה מפלחת אותה. אבל האיש הזה עכשיו, המבריח הזה, ג'ק, הוא חי, הוא יהיה בסדר והיא צריכה לעשות את זה בשבילו.

במשך כל הניתוח, היא לא חשבה אפילו פעם אחת על ג'ורג'. הרופא מוציא רצועות של תחבושות, מחט וחוט ולפתע ג'ק מושיט את היד שאחזה בידה ואומר, "אל תבכי," אבל הוא לא ממש מצליח להגיע אל פניה, לכן היא מוחה את הדמעות בעצמה ואומרת, "זה מזכיר לי את בעלי, זה הכול."

השמש כבר עושה את דרכה אל מעל האופק. שלוליות של אור נופלות על המיטה, על הקיר ועל הרופא כשהוא מתכופף מעל המטופל ומסיים לחבוש את הפצע. "אני אבוא בעוד יומיים כדי לבדוק את הפצע ולהחליף את התחבושת," הוא אומר, ושוטף את ידיו שוב בדלי. "אני יכול לחזור לראפיד?" שואל ג'ק.

"לא אם אתה לא רוצה למות," אומר הרופא. "כדאי שתנוח במשך כמה ימים. לפחות עד שאחזור לבדוק מה שלומך. עדיף גם יותר זמן, אבל אני מבין שיצטרכו להזיז אותך לפני שהירח יתמלא מדי." ג'ק אומר, "אני חושש שאצטרך לנצל את הכנסת האורחים שלך

עוד קצת, איזבל. תרשי לי להישאר עד שהרופא הטוב ישחרר אותי מהטיפול שלו?"

"אני לא חושבת שיש לי ברירה."

"אני אפצה אותך על זה, ובנדיבות."

"אני לא רוצה שום פיצוי."

"למה לא? את צריכה את זה, עם החובות של בעלך."

"אני לא רוצה את זה," היא אומרת בכעס. "ואני גם לא רוצה

בעיות. תלך ברגע שתוכל. אתה לא יכול להישאר אפילו דקה אחת

יותר."

הוא עוצם את עיניו. "כמובן."

שני הגברים, דיק ואופי, חוזרים לראפיד, שזה ודאי שם הספינה, היא חושבת. הקפטן אומר להם שהם יצטרכו לפרוק את המטען ברגע שיוכלו לארגן מקום חדש לעלייה לחוף. ואז הוא עוצם שוב את עיניו, נראה מותש כליל. הרופא מדבר אל איזבל בקול מהוסה, אומר לה אילו סימני זיהום לחפש, ומה לעשות במקרה של חום. "תנסו לשכנע אותו לאכול משהו," הוא אומר, ואז גם הוא יוצא מבעד לדלת, והיא לבד עם המבריח. פיו פעור ונשימותיו כברות מאוד, כמעט נחירות.

היא יושבת על הרצפה ליד המיטה, קרוב אליו. אם היא מקפלת את הרגליים וכורכת סביבן את הזרועות, יש לה בדיוק מספיק מקום. היא משעינה את הראש על הקיר וצופה בשמש הבוקר נעה לאורך הקיר שממול, משתנה ומחליקה, יוצרת דוגמאות. אחת נראית כמו יד, מושטת אליה ויש פנים של גבר, מזוקנות ומשוונות, וזנב של דג... בחדר נעשה נעים, ואז חם. אולי היא חולמת.

מאוחר יותר – הרבה יותר מאוחר, אם לשפוט לפי השמש – היא יורדת וחוזרת עם לחם וגבינה, שהקפטן אוכל מהם רק מעט, וגם מים ועוד חלב. היא עומדת ליד המיטה, מחכה שהוא יחזיר לה את הספל. הוא שותה בשקיקה, והיא מרוצה. יש לו עיניים כחולות ייחודיות ביותר, היא מבחינה בכך כעת, כשהחדר שטוף שמש. הן לא בצבע כחוליים ולא כחול-שמיים ולא כחול-דרדר, הן פשוט בצבע כחול-כחול. היא לא יכולה לדמיין שום דבר כחול יותר.

"תודה לך", הוא אומר. "גם על כך שהרשית לי להישאר. באמת שזו מעולם לא הייתה כוונתי."
"שיירו בך? אני מקווה שלא", היא אומרת.
"לגרום לך בעיות."

מצב רוחה מתקדר והוא קורא זאת בפניה, היא מרגישה זאת לפי האופן שבו הוא מביט בה. הוא אומר, "זו הסיבה שעזבת את לונדון, נכון? מפני שהיו לך בעיות."

עכשיו הפחד מתגנב אליה. האם הוא יודע משהו? אבל איך הוא יכול לדעת? הוא מבריח, קפטן של ספינה שמנסה לברוח מהספינות של רשות המיסים עד לקצה אנגליה. איך הוא יכול בכלל לדעת על השמועות?

"אמרתי לך", היא אומרת. "בעלי השאיר אחריו הרבה חובות. הוא היה קצין טוב, אבל אני חוששת שלא היה לו כישרון לעסקים. הוא קיבל ייעוץ גרוע ואיבד את כל כספנו בסדרה של השקעות בחו"ל."
היא מרגישה שזה חוסר נאמנות כלפי ג'ורג' לומר אפילו את זה. היא מוסיפה, "הוא התכוון לגשת לבחינה לדרגת הלוטננט ברגע שיחזור הביתה. הקפטן שלו המליץ על כך."

"אני לא מטיל בכך ספק", אומר ג'ק. "בגלל זה את עונדת את המדליה שלו?"

ידה עולה אל הסרט, ממששת את הכסף. "כן". ואז: "אתה לא באמת מאמין בזה, נכון? שאני הבת של היצור הזה, הבוקה של הים?"
"אני לא יודע. את נראית כאילו את יכולה להיות בת של אנשי ים."

"לי סיפרו שלבוקה של הים יש עור של צלופח ואצות במקום שיער."

הוא אומר, "את יפה כמו בת של בתולת ים. יכולת להיות אחת הסירנות, קוראת למלחים, מפתה את ספינותיהם להתנפץ אל הסלעים."

היא משפילה את מבטה כדי להסתיר את הסומק שמתלקח בלחייה.
"עכשיו אתה סתם מתבדח."

היא מרימה את מבטה ותופסת את חיוכו, קליל ומהיר. "יכול

להיות. בכל מקרה, אני לא יכול לפסול לחלוטין את האגדה. הרי הגעת נוספת מים כאילו יצאת מהים, לא? ובגיל צעיר כל כך. זה מוזר, את יכולה להודות בזה לפחות. את לא תוהה מאיפה באת?"

"ההורים שלי – אלה שילדו אותי – מתו או שלא רצו אותי. אז לא, אני לא תוהה לגביהם."

"ובכל זאת, מכל המקומות, עברת לכאן, להלפורד. אין לה תשובה לכך. "העובדה שמצאו אותי ככה מוזרה, אני אכן מסכימה", היא אומרת, "אבל זה לא אומר שהיה בזה משהו... לא טבעי."

"אין שום דבר לא טבעי בבוקה. הוא הטבע בהתגלמותו; הוא חלק מהים."

היא לא מצליחה להבין אם הוא רציני. זה מרגיז אותה והיא מתפרצת, "אבל להאמין בדבר כזה!"

"אני לא בהכרח מאמין. אני רק שומר על ראש פתוח. אני תמיד משאיר דג כמנחה במפרץ לפני שיט, וכשאנחנו חוזרים, הוא תמיד נעלם. האם השחפים אכלו אותו או שאולי היה זה הבוקה, שקיבל את המנחה שלי ושלה רוחות מתונות? מי יודע... אבל אפילו שהפלגתי בסערות רבות, עדיין לא איבדתי ספינה." שתיקה, כבדה באופן בלתי צפוי, ואז הוא אומר, "הגברים חושבים שזה בזכות הבוקה. מי אני שאסתור את דעתם ואמרוט להם את העצבים?"

"זה מחושב מאוד. נשמע כאילו אתה לא יודע במה אתה מאמין."

"באמת? אני אוהב לחשוב על זה כעל ביטוח."

חלק מהשמיכה נתלה מצד המיטה. היא דוחפת אותו בכף רגלה וצופה בו מתנדנד. "למה אתה עושה את זה?"

"עושה את מה?"

"מבריה." היא חושבת על דבריו של לוטננט סאוורבי, על כך שמבריהים מסייעים לצרפתים, ואיך הוא תלה את ג'ד פריס בעוון בגידה. "זו לא רק עבירה על החוק; זה סיוע לצרפתים."

במאמץ ניכר, הוא מנסה להתרומם על המרפקים. היא אומרת, "לא, אל תעשה את זה, זה לא טוב לפצע." ג'ק אומר, "את יודעת מה המס המוטל על ברנדי?"

"זה משנה? אנשים יכולים להסתדר מצוין בלי ברנדי אם הם לא יכולים להרשות לעצמם לקנות אותו."

"ומה לגבי תה, ומלח? המס על התה לברו הוא מעל מאה אחוז."

הוא בוחן אותה ומוסיף, "אני מוכן להתערב שלא ידעת את זה." מוכן שהיא לא ידעה – היא מעולם לא הייתה צריכה לקנות לעצמה תה עד היום. ואם הוא מחויב במס בשיעור של מאה אחוז, היא לא תקנה תה בתדירות שקיוותה לקנות מקצבת האלמנה שלה. היא משתדלת לא להפגין את אכזבתה כשג'ק ממשיך, "או מה לגבי סוכר, טבק, פירות יבשים, אפילו פחם?"

"אתה אף פעם לא מבריא פחם," היא אומרת וחושבת, גם סוכר? הוא צוחק, הפעם בשקט, כדי שזה לא יכאיב לו בפצע. "נכון. אין בזה שום רווח."

"אז אל תעמיד פנים שאתה מבריא מתוך טוב ליבך, רק כדי שהעם יקבל את הסחורה בזול."

"לא בזול – במחיר שהוא יכול לעמוד בו," הוא אומר. "ואני ממש לא מעמיד פנים שאני כזה. ברור שאני עושה את זה למטרות רווח. ממש עכשיו בניתי לי ספינה חדשה. היא מכילה חמישים טון ואני מתכוון להרוויח אלפים באמצעותה." שתיקה משתררת כשהוא משנה תנוחה על המזון. "היו לנו כמה יכולים גרועים ברצף, החל משנת 1799. זו הסיבה שהתחלתי לחשוב על הברחה. הייתי צריך את הכסף." היא מביטה בו בחדות: היא לא חשבה שהוא איכר. אבל עם השיזוף הזה – כן, היא יכולה לראות אותו כעובד אדמה. ג'ק ממשיך, "עכשיו כבר התמכרתי לזה. הרווח קודם לכול, אבל האנשים שלי ואני לא היינו יכולים להשיג רווחים כאלה אם מערכת המיסוי לא הייתה בלתי הוגנת מטבעה. וכך, בזמן שאני מרוויח ומגדיל את ההון שלי, אני עוזר לאלה שאחרת לא היו יכולים להרשות לעצמם דברים כאלה." הוא נראה כאילו הוא עומד לומר עוד משהו, אבל אז נמלך בדעתו.

"ואתה עוזר לצרפתים," היא אומרת, לופתת את המדליה של ג'ורג'.

"אני מניח שכן."

"זה לא מפריע לך?"

"לא במיוחד. יש לי תחושה שזה מפריע לך הרבה יותר, כאלמנה של המערכה של נלסון נגד הצי הצרפתי."
 "ברור שזה מפריע. זה אמור להפריע לכולם."
 "למה? כי הצרפתים מאמינים שכל בני האדם צריכים להיות שווים? כי הם מצהירים על חירות, שוויון, אחווה?"
 הוא מבטא את הצרפתית ללא מאמץ, עם המבטא הנכון. היא לא ציפתה לזה. היא אומרת, "כי הם ערפו את הראשים של הממונים עליהם ושל אלו שלא הסכימו איתם."
 "אני לא אוהב במיוחד את הדרך שבה הם טיפלו במצב, אני מודה. אבל אני לא מתנגד לדברים באופן עקרוני. אם כי אי אפשר שלא לתהות איך הם מצליחים לתפעל ספינה, אם כולם שווים זה לזה."
 "הם לא", היא אומרת, וחושבת על הסמכות המוחלטת של אביה על סיפון האוניות שלו. "הם לא היו יכולים לתפעל ספינה אם הם היו שווים. או שאולי זו הסיבה שהם ממשיכים להפסיד."
 "רק בים. נפוליאון הצליח למדי בקרב אוסטרליץ."
 היא דוחפת שוב את השמיכה בכף רגלה. "אני בטוחה שאף אחד לא באמת האמין שהוא שווה לנפוליאון, בקרב הזה או בכל קרב אחר."
 "את כנראה צודקת. ובכל זאת, המיסים המוטלים כדי להמשיך את המלחמה הם מה שמזין את ההברחות. תראי לי תושב קורנוול אחד שחושב שהמס הוגן ואני אותר על ההברחות בשמחה."
 היא נועצת בו מבט ואומרת, "אתה לעולם לא תותר על זה."
 הוא צוחק שוב והיא רואה את הכאב חוצה את פניו. "את קוראת אותי נכון, גברתי."
 "לא גברתי", היא אומרת. "איזבל."
 "איזבל", הוא אומר, בנימה רצינית יותר. "את עייפה כמוני?"
 "עייפה יותר."
 "אולי ננוח קצת?"
 היא נשענת לאחור אל הקיר. דפוסי האור הופכים לצללים. "תנוח אתה."
 הוא מרים את ראשו ואומר, "כבר הייתי כאן בעבר... בקוטג'. הוא עמד ריק במשך שנים. שמעתי שאת מגיעה לאזור, אבל לא

הבנתי שתגורי במחסן הסרדינים הישן. "הוא עוצם את עיניו לרגע כאילו אוסף את מחשבותיו. "אני יודע שזו המיטה היחידה בקוטג', ואני חושש שאני לא במצב שמאפשר לי לקום ממנה כרגע. אבל את מוזמנת לחלוק אותה איתי. יש מספיק מקום לשניים, וגם אם אני אולי לא נראה ככה, אני ג'נטלמן –" הוא עוצר ונחפז לומר, "בליבי, אני מתכוון. לא הייתי מניח עלייך אצבע, גם אם הייתי במצב כשיר לעשות זאת."

הוא נראה כן ביותר. וגם נשמע ככה. המיטה קוראת לה, אפילו עם המזרן הקשה והקש שדוקר את גבה. היא כל כך, כל כך עייפה. "אנשים ירכלו", היא אומרת.

"לא אם הם לא ידעו."

היא נושכת את שפתה העליונה בין שיניה בזמן שהיא חושבת. ג'ק אומר, "אני מפקיד בידייך את חיי כרגע. אני חושב שאת יכולה לסמוך עליי בעניין הזה."

היא קמה ומחליקה את התחתונית שלה כאילו היא לבושה לגמרי. "בסדר."

הוא טופח על המקום שלידו בידו השמאלית והיא הולכת לצידה השני של המיטה. היא מרימה את שולי התחתונית ועולה עליה. חם בחדר, ולאחר רגע של מחשבה, היא מורידה מעליה את השכמייה ומניחה אותה למרגלותיה. אחר כך היא נשכבת על צידה, משאירה כמה שיותר מרווח בינה ובין המבריש ודוחפת את ידה מתחת ללחייה.

פרק 4

המיטה התכווצה. היא הייתה קטנה קודם, אבל עכשיו כשהיא שוכבת בה עם ג'ק, עם הפנים אליו, היא בכלל לא בגודל המתאים למיטה זוגית. כשהוא מפנה את ראשו כדי להביט בה, היא חשה את נשימתו על עורה. ריח של דם וזיעה ממלא את החדר. אולי היא צריכה להתהפך לצד השני. מצד שני, אולי עדיף לפקוח עליו עין.

למה הוא התכוון כשאמר שהוא ג'נטלמן בליבו? הוא מבריה. פושע, אם כי פצוע. היא תוכל להתגבר עליו אם תצטרך, נכון? היא מודעת לגבר השוכב לצידה מכדי שתצליח להירדם בקלות, אבל כשהיא מקשיבה לרחש המהוסה של הנהר, השינה בסופו של דבר מזדחלת אליה והיא נרדמת, רוכבת על גלי האוקיינוס האטלנטי, זנב דג מאחוריה.

כשהיא מתעוררת, ג'ק מסתכל עליה. הוא עדיין שוכב על גבו, אבל פניו מופנות לפניה והוא ער ומחייך אליה. האם הוא חייך כל הזמן הזה, או שהחיוך הופיע רק כשהיא פקחה את עיניה?

"בוקר טוב," הוא אומר. "או ליתר דיוק, ערב טוב."

החדר חשוך, צללים מתקבצים בפינות. פתיל העששית התכלה מזמן. היא אומרת "ערב טוב" וקמה להדליק את הנר. כשהלהבה מתעוררת לחיים, היא מתיישבת בחזרה על המיטה ומקפלת את רגליה מתחתיה. החדר עדיין חמים. היא לא לובשת בחזרה את השכמייה; המבריה כבר ראה את כל מה שיש לראות. "לא התלבשתי היום," היא אומרת, קצת מופתעת, והוא מחייך ואומר, "ואני לא התפשטתי היום." "זה לא נראה לך לא הוגן שלא מרשים לנשים להפליג בים?" היא השתוקקה להפליג מאז דרכה כף רגלה על ספינתו של אביה בגיל חמש. התשוקה נבעה בתחילה מהמשיכה המתמדת של האוקיינוס,

אך היא השתנתה לצורך הכרחי יותר מאז איבדה את ג'ורג'. כאילו אם תחוש סיפון של ספינה זו תחת רגליה ותדרוף אחר האופק הרחב, היא תוכל לגעת בחלק כלשהו ממנו ולקרב אותו אליה.

ג'ק מקמט את מצחו. "מאיפה זה בא?"

"חלמתי על האוקיינוס האטלנטי."

"אה. אני מבין. ולא, אני לא חושב שזה לא הוגן. למה? את מרגישה

ככה?"

"ג'ורג' הפליג ביים וגם אבא שלי, אבל אני לעולם לא אעשה את זה. זה נראה לא צודק, זה הכול." היא תמיד הרגישה את חוסר הצדק שבדבר. כשהייתה רואה את אביה מפליג מפורטסמות כילדה קטנה הייתה נתקפת עצב עמוק, לא רק משום שתתגעגע אליו, אלא משום שלא יכלה לבוא איתו. כמה שהיא מתגעגעת אליו עכשיו. הים לא לקח אותו – הוא היה מעדיף בהרבה שזה מה שיקרה, היא בטוחה – אלא מחלה, שש שנים לאחר שאיבדה את אימה. הסיפורים שלו נטעו בה את הכמיהה לחיי הים – כמיהה שהאומנת שלה אמרה שהיא לא טבעית אצל ילדה. כמיהתה של איזבל לאוקיינוס הייתה שלה, אך הכמיהה לחיים על סיפון ספינה הייתה של אביה, והועברה אליה כמו חותמת על חותם שעווה.

ג'ק אומר, "זה נראה לך לא צודק, מה? הים הוא מקום מסוכן. אנשים אוהבים לספר כמה הוא יפה או כמה בוגדניים מצבי הרוח שלו. שניהם צודקים במידה מסוימת, אבל הוא בעיקר מסוכן. זה לא מקום לנשים."

"אבל מי אמר שנשים לא מסוגלות להתמודד עם סכנה? האם אנחנו לא מתמודדות איתה בכל פעם שאחת מאיתנו יולדת ילד?" עוד מחשבה לא טבעית, לדברי האומנת שלה, אבל נכונה. היא זוכרת היטב את הצרחות של אימה החורגת בעת לידתו של כל אחד מאחיה החורגים. הלידה השנייה כמעט הרגה את גברת פארנוורת החדשה. כמה זה היה שונה מאשר לעמוד מול תותחי האויב או ליפול קורבן לגחמות מזג האוויר על סיפון ספינה?

"יש לך רעיונות ייחודיים מאוד, איזבל."

בסיפוק מסוים היא אומרת, "גם לך, ג'ק."

היא בודקת את המזווה שלה – יש מספיק אוכל לשניהם לעוד יום או יומיים – והיא בודקת את ג'ק. אין סימן לזיהום או חום. היא מחממת את המרק שהכינה יום קודם לכן וצופה בו אוכל, ונדמה שהיא מתענג על האוכל. הוא טעים יותר ביום השני, היא חושבת, בעודה בולעת כף בעצמה.

היא חוזרת למיטה והם מדברים עד שהשעה כה מאוחרת בלילה שנדמה שהעולם שטוח מרוב שחשוך. כשהנר כבוי היא לא יכולה לראות את ג'ק, אבל היא יכולה לשמוע אותו, את נשימתו בין המילים, את קולו, נמוך ועמוק; היא יכולה להרגיש את צורתו, קרוב אליה, בלי לגעת בו. הפעם, כשהיא ישנה, היא לא חולמת.

בבוקר היא מתעוררת לפניו. היא מתלבשת באותו מאמץ כמו תמיד, מתקשה עם הקשרים בגב שמלתה – האחרונה הנקייה שנשארה לה. האוויר רענן וקריר עם טפטוף כשהיא יוצאת החוצה לשאוב מים; השמש מסתתרת מאחורי קבוצת עננים. הגאות יורדת, ולראשונה מאז הגיע המברית, היא כמהה ללכת אחריה עד למקום שבו הנהר הופך לאוקיינוס. התשוקה חזקה כמו הצורך לשאוף אוויר לריאותיה. רק כשהיא מפנה את גבה למים התחושה שוככת. זה לא הוגן, היא חושבת כשהיא הולכת בחזרה לקוטג'; לא משנה מה ג'ק אומר על הסכנה הטמונה בים.

במטבח, היא חותכת את שאריות הלחם לפרוסות עבות. הלחם התקשה, אבל לא עד כדי כך שאי אפשר לאכול אותו. היא מכינה מגש עם גבינה, פרוסות הלחם, שני ספלי מים, ובהיעדר כל מנה ראויה אחרת, גזר פרוס. היא עומדת לקחת אותו למעלה כשנשמעת דפיקה בדלת.

המגש מתנודד; המים מתנועעים בספלים, כמעט נשפכים. היא מניחה את המגש על הרצפה מאחורי המדרגות, ניגשת לדלת ונושמת נשימה עמוקה כל כך שהיא מכאיבה לה בתחתית החזה. היא מחליקה תחילה את חצאית שמלתה, אחר כך את הבעת פניה, ופותחת את הדלת.

"לוטננט סאוורכי!" בקול גבוה מדי; חזק מדי. היא לא הייתה צריכה להגיד את זה ככה. האם הוא מרגיש? היא מחייכת בכוח. אווניה

מתמלאות בקול הפיצוח ששמעה בתלייה; הצרחה המיוסרת שנקרעה מהריאות. "לכבוד מה זכיתי בעונג הזה?" הוא קד קידה. "גברת הנלי. האם אוכל להיכנס בבקשה? שוב מתחיל מבול." היא מביטה מאחוריו: בקושי טפטוף. "כמובן, בבקשה, בבקשה, תיכנס."

היא זזה הצידה והוא נעמד באותה נקודה שבה עמד בפעם הראשונה שבא אליה, יד אחת על השולחן, ממלאת את החלל. פניו מבריקות; הוא הזיע בדרכו במעלה השביל, היא חושבת. "גברת הנלי היקרה," הוא מתחיל. היא מנסה להסתיר את הצמרמורת שחולפת בה. "אני חייב להדגיש בפנייך בשנית את הסכנה שאת עלולה להיות מצויה בה כשאת גרה במקום נידח כמו זה, לגמרי לברך."

תנשמי, היא אומרת לעצמה. לאט, בטבעיות. "אני מודה לך על דאגתך, לוטננט, אבל אני מבטיחה לך שאני בסדר גמור." "אולי שמעת שהייתה היתקלות בים לפני שני לילות, בין ספינה של רשות המיסים, סוואלו, ובין ספינת ההברחה ראפיד, לא רחוק מכאן." מה עליה לומר? האם זה ייראה חשוד אם היא שמעה על האירוע או אם לא? "לא שמעתי על זה," היא מנחשת. "היית מעורב בזה בעצמך?"

"אני לא הייתי שם, אבל חברי היקר ועמיתי הנכבד, קצין הפרשים לוטננט סאליבן, כן היה." "אני מקווה שחברך לא נפגע?" "הוא בסדר גמור, אני מבטיח לך."

האם הוא לועג לה כשהוא אומר את זה ככה, חוזר על המילים שהיא עצמה השתמשה בהן, כסדר גמור וגם אני מבטיח לך? היא רוצה לעמוד בפתח הסלון כדי לחסום את דרכו למדרגות. אצבעותיה מורטות את שולי התחרה של שרוולה.

"עם זאת," ממשיך לוטננט סאוורבי, "יש לי מידע ממקור מוסמך שאחד המבריחים נפצע במהלך הפעולה. הקפטן, אם הדיווחים נכונים."

ההלם מכה בה בעוצמה כה רבה עד שהיא מתנודדת על רגליה. היא מניחה יד על הקיר כדי לייצב את עצמה, ופולטת, "חברך – לוטננט סאליבן – ראה את האישה?"

לוטננט סאוורבי מטה את ראשו, בוחן אותה. "לא בדיוק. לוטננט סאליבן הצליח לירות בו מסיפון הסוואלו מטווח של כמאה יארד – הוא צלף מצטיין עם רובה מוסקט – ובגלל העשן מהתותחים, הוא לא הצליח להבחין במדויק..." הוא מעביר את קצה אצבעו המורה לאורך אפו. "נראה שהמבריא המדובר נתן פקודות בירכתי הספינה והוא חבש כובע שמתאים לקצין צעיר. אני מאמין שנוכל להסיק שהוא היה למעשה הקפטן של כלי השיט. בכל מקרה, סברנו בתחילה שהוא נהרג. הייתי חש עונג רב לבשר לך את החדשות, אילו אכן זה היה המצב, אך נראה שהוא חי ונמלט. לא שמעת במקרה על מישהו שמחפש מקום מסתור או מנסה לשכור את שירותיו של רופא, נכון?" בזמן שהוא מדבר, עיניו משוטטות על פני החלל הקטן.

המגש, היא חושבת. הוא מתחת למדרגות ויש עליו שני ספלי מים. היא מקפידה על קול שקט כשהיא אומרת, "לא שמעתי על שום דבר כזה. אבל אם אשמע, אשלח לך הודעה מייד."

מה העונש על סיוע למבריחים? היא תוהה. האם הוא זהה לעונש על פשע ההברחה עצמו... מוות? או משהו קצת פחות נורא; גירוש, אולי? אצבעותיה קרות. היא מצאה חוט שמבצבץ משרוולה ומושכת בו, שוב ושוב.

"בדיוק כך," אומר לוטננט סאוורבי בשפתיים קפוצות. טיפת זיעה זולגת על לחיו, ובמבט כעוס הוא מנגב אותה. זכוכ מזמזם כנגד שמש החלון. כעבור רגע הוא אומר, "ראיתי אותך שלשום. בתלייה של הבוגד ההוא. נראית... מוטרדת." הוא מטה את ראשו. "האם ההליכים גרמו לך אי־נוחות, גברת הנלי?"

תנשמי, בשם אלוהים! "אני... לא ראיתי הוצאה להורג עד היום. זה אומנם גרם לי אי־נוחות, אבל..." רשרוש. האם הוא שמע? היא ממשיכה הלאה בכוח. "אני מבינה שהברחה היא פשע נורא."

"בדיוק כך," אומר הלוטננט שוב. "זה בלתי נסבל לראות את הפושעים האלה עושים ככל העולה על רוחם ברחבי הארץ. זו הסיבה

שאיני מחכה שיזוכו במשפט. אני מוודא שהצדק ייעשה. את ודאי מבינה?"

"כן, ודאי."

"אני מקווה מאוד שתקבלי את הצעתי להגן עלייך, גברת הנלי. הם רוצחים אכזריים, כולם עד האחרון שבהם. אני לא יכול לשאת את המחשבה על מה שהם יעשו לאישה בעלת תכונות כה מעורנות כמוך."

כמו בביקורו הקודם, הוא נראה כאילו לא רק שהוא יכול לשאת את המחשבה על כך בקלות, אלא שהוא גם נהנה מהתמונה שעולה לנגד עיניו. שובל של כתמים אדומים זוחל במעלה צווארו ואל פניו עד שהוא מסמיק; עיניו מתכהות ופיו פתוח למחצה. היא לא מתכוונת לסגת צעד אחורה; היא אפילו לא מודעת לכך שעשתה זאת עד שהיא מרגישה את קרשי הדלת המחוספסים כנגד שכמותיה.

"אני מסכימה לחלוטין," היא אומרת. כשנשמע קול חבטה קלה, היא קופצת; גם לוטננט סאוורבי שמע אותו. הוא מקשיב בתשומת לב, אבל לא נשמע שום רעש נוסף.

"ציפור, כנראה," הוא אומר. "אולי היא הוטחה בחלון שם, היצור המסכן וחסר התועלת. אם יורשה לי לומר, שמתי לב לתגובת הפחד שלך כרגע. ברור לי שאינך רגועה, ובצדק את מרגישה כך, כשאת גרה לדרך במקום שכוח האל הזה. אוכל להגן עלייך, גברתי, לו רק תיתני לי." הוא טופח על ניצב החרב שלצידו. כשהיא לא אומרת דבר, הוא מוסיף, "אני מקווה שאוכל ליהנות שוב בקרוב מהעונג שבחברתך, בארוחת הערב שאורגנה על ידי ידידי היקר, סגן נציב המחוז מקורנוול, בבית ותרסטון."

"ארוחת ערב?"

"אוי ואבוי, נראה שאנחנו לא מצליחים להבין זה את זה הבוקר. האם לידידי הארייט דארבי לא באה לבקר אותך?"

"היא לא באה."

לוטננט סאוורבי אומר, "אני מקווה שתסלחי לי, אבל ציינתי את נסיבותיך באוזני ידידי דארבי, למקרה שזה ישפיע על רצונה להכיר אותך. ואולם, היא הבטיחה לי שהן אינן משפיעות על כך כלל;

אני סבור שהיא אמרה – במילותיה שלה, שנוטות להיות די בלתי נשכחות – שלא יהיה לה אכפת בכלל עד כמה ירד מעמדך, כי היא זקוקה נואשות לחברה ראויה לשמה.”

החוט משתחרר משרוולה והיא מגלגלת אותו בין אצבעותיה. “אולי נבצר ממנה לבוא מסיבה כלשהי.” היא לא באמת מאמינה בזה. סביר יותר להניח שלייד די דארבי העיפה מבט אחד במחסן הסרדינים הישן ודרבנה את סוסה לדהור במהירות בחזרה לבית ותרסטון.

“אכן, ייתכן.” הוא מהדק שוב את שפתיו, מה שהיה משווה לו מראה מצחיק אלמלא הסומק המוזר והמתמשך על לחייו. הוא מרים את ידו למצחו, מנגב. לפני יומיים אותה יד ממש כרכה לולאת חנק סביב צווארו של גבר. “ובכן, ייתכן שהזמנה עוד בוא תבוא,” הוא אומר. “ארוחת הערב היא רק בעוד שבועיים. אצפה בכיליון עיניים לנוכחותך, אם אכן נזכה לה.”

“ואף אני כמוך,” היא אומרת. “לנוכחותך.”
 “עד כמה שהייתי רוצה להתעכב כאן, עדיף שאלך. יש הלוא מברייחים לתפוס.”

עיניו נעוצות בחזה והוא מתקרב אליה עד שכמו בפעם הקודמת, היא לכודה בין גופו המגושם ובין הדלת. הזיעה שלו חריפה, עם ריח חמוץ. הוא רוכב קרוב כל כך עד שנשימתו מתחככת בלחייה, וממלמל, “את אישה יוצאת דופן, גברת הנלי.”

ליבה פועם כה חזק שהוא כמעט יוצא מעורה. כשגב ידו מושט, הוא נע כאילו כדי ללטף את צד שמאל של פניה, אבל לפני שהוא מספיק לגעת בה, היא מתכופפת נמוך ומתחמקת מזרועו. היא מסתובבת עם הפנים אליו ואומרת, “אני מאחלת לך דרך צלחה, אדוני.”

לוטננט סאוורבי עומד דומם לחלוטין, נושם בכבדות. פניו עדיין סמוקות כשהוא אומר, “אנא הודיעי לי אם תרגישי שאת זקוקה לעזרה בכל עת, גברת הנלי. בכל הכבוד, זה מרגיז אותי שבחרת לחיות כאן ככה.”

זה ממש לא היה מבחירה, היא חושבת, אבל היא לא אומרת את זה. “כך אעשה, אדוני. לך! בבקשה לך! המשאלה כה בוערת בה שהיא חוששת שהוא יראה אותה על פניה, לכן היא משפילה מבט אל מגפיו

כשהוא פותח את הדלת וחוצה את המפתן. המגפיים מגיעים עד הברך ועשויים מעור חום. הם נקיים מדי בשביל סיורים בשביל החוף. הוא ודאי מצחצח אותם לעיתים קרובות.

שאון הגלים מגיע לאוזניה מעל לצעדיו של הלוטננט. היא שואבת כוח מהצליל כפי שאדם צמא שואב כוח מלגימת מים. לו רק להשאיר דג מנחה למען רוח הים, כפי שמאמינים אנשי קורנוול, היה מקנה הגנה לא מפני מזג אוויר סוער אלא מפני גברים דוחים, היא חושבת. היא הייתה קונה דג רק למטרה זו בכל יום במקרה כזה. לולא הייתה מזועזעת כל כך, המחשבה הזו הייתה מעלה חיוך על שפתיה.

היא צופה במגפיים המרחקים בשביל החצץ, מביטה בלוטננט עולה על סוסו, ואז מרימה את עיניה כדי לתפוס אותו מרים את ידו. "יום טוב, גברת הנלי!"

ואז הוא מסתלק משם. בבת אחת, היא מתחילה לרעוד בדיוק כפי שרעדה כשג'ק ואנשיו נכנסו לחדר השינה שלה. היא ממתנה מאחורי הדלת; היא עדיין לא מעזה לעלות למעלה. בקומה השנייה, הכול שקט. אחרי שנדמה לה שחלפו שנים, היא פותחת את דלת הכניסה כדי סדק ומביטה החוצה. הקטע משביל החוף שהיא מצליחה לראות ריק. הגשם פסק אבל באוויר עדיין עומד ריח הגשם, ניחוח רטוב של עלווה שמתאים יותר לסתיו מאשר לתחילת האביב. הנהר עולה עם הגאות. היא פותחת את הדלת לרווחה ופוסעת צעד החוצה, רוצה לטבול את אצבעותיה במים ולראות את הגלים נעים מעליהן, אבל ג'ק מחכה למעלה. נשימות עמוקות, ואז, טעימה מאוויר הים – הדבר הטוב הבא כדי לשכך את פחדיה.

"איזבל", קורא ג'ק בשקט כשהיא עולה, רועדת כולה, במדרגות.

הוא מוריד את האקדח כשהיא נכנסת לחדר. "מי זה היה?"

"לוטננט סאוורבי". היא שוקעת על המיטה, ראשה בין ידיה. "אוי,

אלוהים אדירים."

"מה? מה אמרת לו?"

"כלום! זאת הבעיה. הוא קצין ברשות המיסים ואני שיקרתי לו

בפנים. "זה לא היה רק מה שהיא לא אמרה לו, אלא הדרך שבה הוא הסתכל עליה."

ג'ק אומר, "אני מודה לך מאוד."
 "אוי, תשתוק," היא אומרת. "ידעת שאני לעולם לא אגיד כלום."
 יבכה עולה בגרונה. "הוא תלה אדם לפני יומיים."
 "ג'ד פריס מפנזנס. שמעתי." ג'ק מתרומם לפני שהיא מספיקה
 להגיד לו לא לעשות זאת ומושיט יד אל ידה. "היד שלך קרה מאוד."
 "זה לרוב ככה."

הוא עוטף את ידו סביבה ואומר בעדינות, "לא ידעתי שלא תגדי
 כלום. קיוויתי שלא תגדי –" הוא עוצר את עצמו, מרפה מידה ואומר,
 "אני אסתלק מכאן בהזדמנות הראשונה שתהיה לי. ראול יחזור מחר.
 אני כבר מרגיש טוב יותר."
 הוא אכן נראה קצת יותר טוב. יש קצת צבע בלחיו. "אני שמחה,
 היא אומרת.

"את עדיין נחושה בדעתך לא לקחת כסף בעבור האירוח שלך? את
 נוטלת סיכון ניכר כשאת מחביאה נמלט מהחוק."
 "אל תזכיר לי. וכן, דעתי נחושה."
 "אז האם תשקלי הצעה עסקית במקום זאת?"
 "איזו מין הצעה עסקית?"

"השתמשנו בעבר במחסן – במחסן שלך – לאחסון סחורות, עד
 שניתן היה להעביר אותן עמוק יותר לתוך פנים הארץ. כמה ימים לכל
 היותר. זה מקום נוח, מרוחק, ובהמשך המפרץ."
 זה מסביר את המנעול, היא חושבת. ג'ק אומר, "הייתי רוצה
 להשתמש בו בעתיד, אם תרשי לי."
 "לא. בשום פנים ואופן לא."

"נעשה את זה רק כמה פעמים בשנה. את לא תראי אותנו –
 נגיע עם מולד הירח ונסתלק עוד לפני שתביני שיש סחורה מוכרתת
 מאוחסנת בשטח שלך. אני אשלם לך כמו לכל אחד משותפינו. ואף
 יותר מכך, אחרי שנעשה כמה סבבים רווחיים עם הספינה החדשה."
 היא הולכת להגיד שוב "לא" אבל המילה נתקעה על לשונה. היא
 חושבת על האיכר שגברת דאולינג סיפרה לה עליו, שנורה על ידי
 אנשי רשות המיסים מפני שאחסן סחורה מוכרתת בשטחו. זה יהיה
 טירוף להגיד כן.

ג'ק אומר, "זו תהיה דרך להגדיל את ההכנסה שלך. וזו לא תהיה צדקה. את תעשי בשבילנו שירות." היא תגיד את זה עכשיו. לא. פשוט, קצר, ולמה בשם אלוהים היא מתקשה כל כך להוציא מפיה את המילה הזו? "אני אשוב על זה, היא אומרת.

"בבקשה עשי זאת."

"איך אוכל להעביר לך את התשובה כשאקבל את החלטתי?" "דברי עם טום הולדר, בעל הפונדק שיפרייטס ארמז. תגידי לו שיש לך חדשות בשביל החבר שלו מהמפרץ – תגידי את זה בדיוק ככה, לא 'החבר שלי' או 'חבר', אלא 'החבר שלך מהמפרץ'. ואז ספרי לו את החדשות שלך, במקרה הזה, 'כן' או 'לא' פשוטים יספיקו.

"בסדר גמור." היא מרגישה מרוצה באופן לא ברור. היא חששה שברגע שג'ק יעזוב, היא לא תראה אותו שוב. התחושה מרגיזה אותה. היא לא צריכה לראות אותו שוב. הוא מברית. היא מילאה את חובתה הנוצרית, עזרה לו, ודי בכך. היא לא יכולה להיות מעורבת בהברחות. "כמה?" היא שואלת, ומרגישה טיפשית עוד יותר.

"הפיצוי? שני אחוזים מהרווחים. בסבב טוב זה יכול להגיע בקלות ל – " הוא מקיש באצבעותיו, חושב, "עשרה פאונד." "עשרה פאונד?" פנסיית האלמנה שלה היא שני שילינג ליום. מספרים מסתחררים במחשבותיה. עשרה פאונד, זה יהיה שווה ערך להכנסה של מאה ימים. תמורת עבודה של כמה לילות. לא, אפילו לא עבודה – היא לא תצטרך לעשות כלום מלבד להעלים עין מהמטען המאוחסן במחסן.

ג'ק אומר, "האם זה משנה את המצב?" "אני צריכה לחשוב על זה." "תודיעי לי כשתחליטי. אני יכול להיעזר בחברה נוספת לאורך הנהר."

"אני אודיע לך." היא מסתכלת על ידו שעל המיטה. היא הייתה רוצה שהיא עדיין תהיה כרוכה סביב ידה. הוא היה ישיר מאוד כשלקח את ידה בידו, אבל היא לא יכולה להכחיש שהיא אהבה את ההרגשה. "אני אראה אותך שוב אחרי שתעזוב?"

החיוך מופיע כמו ביום הקודם, כשראתה אותו לראשונה. הוא מרבה בחיוכים. הוא נראה שמח אף על פי שהוא שוכב כאן עם פצע ירי בצד גופו וקצין פרשים דפק על הדלת לפני פחות מחצי שעה. "תרצי?"

"כן. לא. אולי."

החיוך מתרחב. "אז כן או לא?"

"אני אצטרך לחשוב גם על זה."

"את יודעת איך להשיג אותי."

"כן," היא אומרת. "כן, אני יודעת."

כשהרופא חוזר למחלת אחר הצהריים, הוא מכריז שג'ק הוא נס, שכן הוא מתאושש כל כך מהר. "אתה חייב לנוח עוד שלושה שבועות בבית, לפחות," הוא אומר. "ולא להתאמץ בכלל במשך ארבעה שבועות לאחר מכן. עם זאת, כנראה עדיף שתעבור הלילה, בחסות החשכה, לפני שהירח יגדל ויהיה בהיר מדי. אתה רוצה שאשלח הודעה לדיק פסקו שיבוא לאסוף אותך עם הסירה?"

"אני אודה לך מאוד," אומר ג'ק.

"לא היו לך שום בעיות מאז ראיתי אותך לאחרונה... בעיות מהסוג

החוקי, אני מתכוון?"

"סאורובי הופיע כאן, אבל איזבל סילקה אותו. היא לא מפחדת

לשחק באש, הבחורה הזאת."

היא אומרת, "אתה צריך לראות אותי מנסה להצית אש באח, "וג'ק

צוחק בתגובה.

הרופא מעביר את מבטו ממנו אליה. "לא היה שום סימן לזיהום?

לא היה חום?"

הוא מדבר אליה כאילו היא האחות הרחמנייה של ג'ק. "לא, היא

אומרת.

"יופי. הוא אכל משהו?"

היא מפרטת את הלחם, הגבינה, המרק והחלב.

הרופא אומר, "שמעתי על התלייה. הוא חתיכת מנוול, הסאורובי

הזה, נכון?"

"הוא בין הגרועים שבהם," אומר ג'ק.

הרופא לובש את מעילו בחזרה, הבר נמתח על זרועותיו השריריות. אחרי שהוא הולך, איזבל אומרת, "הוא לא ממש נראה כמו רופא, נכון? הוא מנתח?"

"הוא וטרינר."

"אתה ודאי לא רציני?"

"הוא היה פעם רופא על ספינה, אבל הוא לא הצליח לסבול את הגיוס בכפייה לצי הבריטי. הוא אמר שהוא לא אוהב שיש תחת הסכין שלו אנשים שבכלל לא בחרו להצטרף לצי הוד מלכותו מלכתחילה. הוא רופא טוב מאוד. ואפשר לסמוך עליו."

השעות עד רדת הליל זורמות כמו מים. בלי שהיא מרגישה – בלי שהיא רוצה – נשמעת בחוץ קריאת ינשוף, שצורח ארבע פעמים ברציפות. "זה בטח דיק," אומר ג'ק, ומזדקף.

"איך הם יעבירו אותך?"

"אני אלך ברגל."

"זה לא טוב לפצע."

"זה רק לרדת למטה עד לסירה. לא יותר מחמישה צעדים מהבית, לדעתי."

היא אוהבת איך שהוא אומר "בית", כאילו זה יותר מקוטג' בן שני חדרים. זה מעלה בה מחשבות על ביתה הישן בגריניץ'. מלבד חובותיו של ג'ורג', היא עזבה אותו כדי להימלט מהשמועות שהחלו להתפשט עליה ועל ג'יימס. ועכשיו היא מוצאת את עצמה כאן עם מבריה. איך זה הגיע למצב הזה, תוך שבוע בלבד?

קולו של ג'ק שולף אותה משרעפיה. "תודה לך שוב, איזבל."

"על לא דבר," היא אומרת, לא מוצאת את המילים.

דיק ואופי עולים למעלה. אפילו לאור הנר והעששית שאופי נושא, היא יכולה לראות ששניהם חיוורים יותר מאשר היו שני לילות קודם לכן. לאופי יש חצאי ירח כחולים מתחת לעיניו וזיפי זקנו מנוקדים באדום; עיניו של דיק אדומות, כאילו לא ישן ביומיים האחרונים.

ג'ק אומר, "הכול בסדר?" ואופי אומר לו שכן, הם פרקו את המטען, הוא מאוחסן ויועבר לתוך הארץ בעוד יומיים. הם הביאו

לו חולצה נקייה ואיזבל מתחילה להסתובב כדי שיוכל להחליף את החולצה המוכתמת בדם שהוא לובש מעל התחבושת, אבל אז היא מבחינה במבט הכאב על פניו כשהוא נאבק עם הבד.

"בוא, תן לי לעשות את זה," היא אומרת. החום מפניה זורם במורד זרועותיה, במורד בטנה, גורם לה להרגיש כאילו כל סנטימטר בה מסמיק כשהיא עוזרת לו למשוך את החולצה מעל ראשו. הוא מחייך אליה. הינה שוב קו השיער השחור הדקיק היורד במורד בטנו, רק חלקו העליון נראה לעין, השאר מתחת לתחבושת. השיער על חזהו תואם לו, כהה על רקע עורו השזוף, והוא רחב כתפיים, אבל לא כמו דיק או הרופא; הוא רזה יותר, כאילו לא הכול בו קשה, כאילו היא יכולה לגלות בו איזושהי רכות אם רק תהיה לה הזדמנות. המחשבה מעמיקה את הסומק בלחייה והוא רואה את זה ועכשיו הוא לא סתם מחייך, אלא מגחך בהנאה בזמן שהיא מגששת עם החולצה הנקייה ולבסוף מצליחה להלביש לו אותה ולקשור את השרוכים.

היא ראתה ככה רק את ג'ורג' עד היום. המחשבה הזו מטפלת בסומק; הוא נעלם מהלחיים שלה, מהבטן שלה. עכשיו היא כן מסתובבת ואומרת, "אני לא חושבת שאתה צריך ללכת ברגל."

אין תשובה. הוא עקשן מדי, היא חושבת. אופי מושיט לה את העששית והוא ודיק נעים כדי לשאת את הקפטן שלהם, אבל ג'ק אומר להם לתמוך בו מתחת לזרועות במקום זאת. כשהם מעמידים אותו, פניו מתעוותות בכאב והיא אומרת, "לא, אל תעשה את זה. זה לא בסדר," אבל אז הוא קם על רגליו וצועד צעד מהוסס לעבר הדלת. זו הפעם הראשונה שהיא רואה אותו עומד זקוף ולא שוכב על המיטה או נישא בידי מישהו. הוא כפוף ונשען בכבדות על חבריו, אבל היא יכולה לראות שהוא גבוה יותר משחשבה, כמעט גבוה כמו טום הולדר, שהוא הגבר הגבוה ביותר שהיא מכירה.

היא הולכת מלפנים, מחזיקה למעלה את העששית כדי להאיר את הדרך, סופרת את צעדיו של ג'ק. כל אחד מהם לוקח לא מעט זמן. שניים עד לדלת, כי הוא ירד מהמיטה בצד הקרוב אליה, ואז עשרה במורד המדרגות. אלו הקשים ביותר ולוקחים הכי הרבה זמן. ואז עוד ארבעה כדי לעבור דרך המטבח. החריקה של הדלת ואז הם בחוץ.

הירח הוא קיסם דקיק בשמיים. החצץ נגרס מתחת לסוליות מגפי הגברים. בתחתית הגינה, קרוב לחומה, סירת משוטים קטנה מונחת על הסלעים. הלילה שחור כפחם, אבל על הנהר קצת פחות, כאילו המים יוצרים אור משלהם.

דיק ואופי נכנסים ראשונים, ואחר כך עוזרים לג'ק להיכנס לסירה. כשהוא יושב בבטחה בירכתיים, אופי לוקח בחזרה את העששית ומניח אותה ליד ג'ק, בזמן שדיק יוצא ודוחף את הסירה למים. כל אחד משני הגברים לוקח זוג משוטים. ג'ק מרים את מבטו אליה וקד לה קידה למחצה, דבר שקשה לעשות בישיבה, והיא מודאגת שזה ודאי מכאיב לו עוד יותר בבטן. "רוחות מתונות, איזבל!" הוא קורא חרש והיא מרימה את ידה וקוראת, "שלום!" כמעט בלחישה, ואז המשוטים מחליקים לתוך המים והסירה מתרחקת מהחוף בדממה, בתנועה חלקה.

היא עומדת ליד המים, צופה בשלוש הדמויות בסירה עד שהלילה בולע אותן. היא רועדת בשמלתה; היא הייתה צריכה ללבוש את השכמייה שלה. אולי היא צריכה ללמוד איך לסרוג לעצמה צעיף גדול כזה כמו אלה שהנשים הקורניות לובשות. זה יהיה עוד משהו שיעזור לה להעסיק את עצמה, עכשיו שהיא כבר לא צריכה לטפל במברייח פצוע. יש הרבה דברים כאלה. יש לה עוד הרבה מה ללמוד על בישולים ועל ניקיון, כביסה ומטלות אחרות. החיים שלה מלאים דיים גם ככה והיא לא רוצה צרות. יותר מכול, היא לא רוצה שלחישות ירדפו אחריה בכל מקום שתלך אליו כמו שקרה בחודשים האחרונים, לפני שהגיעה לקורנוול. אסור שאף אחד ידע על היומיים שג'ק שהה בקוטג'. המחשבה בלבד על מה אנשים עלולים לומר אם ידעו, היא בלתי נסבלת.

זו הסיבה שעזבת את לונדון, נכון? בגלל בעיות, הוא אמר, פיקח מדי לטעמה. המחשבה שג'ק יגלה את השמועות עליה ועל ג'יימס מטרידה אותה כשלעצמה. היא לא בטוחה למה. ג'ק הוא מברייח; הוא מפר את החוק למחייתו, אך האפשרות שהוא יחשוב עליה רעות מעלה בה בחילה. היא מחליטה לא לספר לו לעולם – אם תראה אותו שוב, וזה כלל לא ודאי.

כשהיא חוזרת בשביל היא שולחת מבט אל המחסן. הוא חשוך כל כך שהיא יכולה לראות רק את קווי המתאר שלו, שחורים על רקע השמיים. היא באמת לא יכולה להרשות למברייחים לאחסן שם את הסחורה המוברחת שלהם. היא תבצע פשע.

חלון הקוטג' זוהר באור צהוב. היא נכנסת פנימה, סוגרת את הדלת מאחוריה, לוקחת את הנר ועולה למעלה. החדר עדיין מדיף את הריח של ג'ק. גם ריח של דם. היא מרימה את החולצה המוכתמת בדם מהמקום שבו הפיל אותה על המיטה. היא תצטרך לכבס את כל השמיכות והסדינים האלה ולקרצף את המזרן. מחר היא תבין איך להשתמש בגיגית ולנקות את הבגדים שלה. זה ודאי לא קשה, נכון? היא תשתמש במים מהנהר; זה יהיה קל יותר מאשר להביא מים מהבאר.

דברים מעשיים. יש לה חיים חדשים ללמוד, לחיות. ואין בהם מברייחים. לא אמורים להיות בהם.

היא מסירה את השמיכות והסדינים מהמיטה ומשליכה אותם בפינה על הרצפה. היא לוקחת את הגלימה מארגז הנסיעות, מניחה אותה מעליה כמו מעין שמיכה מאולתרת ושוכבת על המזרן. היא לא פשטה את שמלתה בלילה השני שבו ישנה ליד ג'ק. היא לא פושטת אותה עכשיו. החדר קר יותר בלעדיו. וגם חשוך יותר. היא לא חשבה שהיא תוכל להרגיש בודדה יותר מאשר הרגישה בלילה הראשון שלה בקוטג'. לוקח זמן רב עד שהשינה מוצאת אותה, עד שהים מושך אותה אליו.

וכשהיא ישנה סוף-סוף, היא שוב במים. זנב הדג מאחוריה נע אנה ואנה ודוחף אותה קדימה, הים נע סביבה כמו הרוח. עמוק מתחתיה יש צורות, כהות, כמו צללים נעים. דגים גדולים – אלא שלא ממש. הזנב נע במים. יש בו כוח, עוצמה כלשהי. היא זורמת בוורידיה; מעצבת את השרירים שלה.

כשהיא מתעוררת, תחושת הכוח עדיין מפעמת בה. בפעם הבאה שלוטננט סאורבי יתקרב יותר מדי, היא תאמר לו להפסיק, היא חושבת לעצמה. אין לה שום צורך בתשומת ליבו, ואף שיייתכן שסמכות החוק עומדת מאחוריו בכל הנוגע למברייחים, אין לו שליטה כזו עליה.

ריצ'רד הולדר דופק על דלתה באותו בוקר, קצת לפני הצוהריים. הוא אוחז בידו מכתב. הוא נראה קטן בידו. הוא אומר, "אבא שלי אמר שעדיף שאביא לך את זה מייד."

לשבריר שנייה היא חושבת שהמכתב הוא מג'יימס, ואז היא מזהה את כתב ידה הנטוי והחרוט בחוזקה של אימה החורגת. מובן שהוא לא מג'יימס. "אני אכתוב," היא אמרה לו לפני שעזבה, אבל הוא אמר לה לא לעשות זאת. הוא היה אמור לחזור לים, ואם היא תכתוב לו, זה רק יגרום לצרות נוספות.

היא כמעט התעלפה בפעם הראשונה שהוא בא לראות אותה, כשסיפר לה על רגעיו האחרונים של ג'ורג'. אולי זה גישר על המרחק המעמדי ביניהם – הוא תפס אותה והוביל אותה אל כורסה. או שאולי זו הייתה הדרך שבה דיברו, על יורדי ים וספינות, על אביה, שג'יימס שירת תחת פיקודו כשהאדמירל עדיין היה קפטן פארנוורת, ועל ג'ורג'. הוא היה קצין טוב, אמר ג'יימס. האנשים אהבו אותו.

סיפוריו של ג'יימס אילצו את שיניו החדות של הזמן לשחרר את אחיזתן. זו הסיבה שהיא הזמינה אותו לתה, זו הסיבה שהם טיילו יחד לאורך נהר התמזה, כשג'יימס עדיין צולע מהפציעה ברגלו. זו לא הייתה הפציעה היחידה שהוא ספג בקרב. מתחת לחזות חיצונית שהתקשחה במשך יותר משני עשורים בים, שכנה נשמה פגיעה. הוא מתקשה לישון, כך אמר; קופץ בבהלה מכל רעש קל. כשהוא מצליח לישון, הוא חולם על יריית התותח שהרגה חצי מצוות התותחנים.

גם היא בילתה את לילותיה בעבר. בחדר השינה החשוך והריק, זיכרונות לחשו לה עד שקיבלו את הצבע של הים, דהו בשנתה לכחול-אפור ערפילי; במהלך היום, הם באו בעקבות קולו של ג'יימס. חברתה לואיזה כינתה אותו מאוחר יותר, "מלח פשוט". לא היה שום דבר פשוט בג'יימס, אבל איזבל ידעה שבשל מעמדו הנמוך, הידידות ביניהם עלולה לגרום להרמת גבות, ועד מהרה התפשטה הרכילות בגריניץ'. לאחר האובדן של ג'ורג', זה היה דבר קטן שבבילה – ממש לא כלום. וזה נשאר לא כלום עד שלואיזה ראתה אותם באותו יום, לפני שלושה חודשים.

ג'יימס לקח את מדליית טרפלגר של ג'ורג', אותה שמרה במארז

שלה במשך שנה, תלה אותה על סרט שחור למענה והיא הרשתה לו לקשור אותו סביב צווארה. באותו רגע, היא הרגישה שהדסקית הכסופה היא כל מה שנותר לה מג'ורג'. בעיניים דומעות, היא פנתה אל ג'יימס וחייבה אותו. זרועותיו נכרכו סביב כתפיה והוא בדיוק אמר לה שהיא תהיה בסדר, כשהמשרת הכניס את לואיזה. מצאתי אותה בזרועותיו של מלך פשוט. זה היה הסיפור של לואיזה, שכלל לא הייתה חברה, מתברר, סיפרה למכריהן. זה שהיא הולכת איתו לטייל. מה בעלה היה אומר?

מחאותיה היו לשווא. הסיפור קיבל כנפיים לא רק בשל ההבדל במעמדם, אלא גם בשל העובדה שהייתה אלמנה. העובדה שג'יימס שירת תחת פיקודו של ג'ורג' רק החמירה עוד יותר את המצב: עד מהרה נרמה היה כאילו כל גריניץ' מדברת עליהם. ככל שחלפו החודשים, המבטים והלחישות הפכו לבלתי נסבלים. היא כבר ידעה שלא תוכל להחזיק ברשותה את הבית, לא כשכל כספם אזל. השמועות היו הקש ששבר את גב הגמל. הגיעו מים עד נפש, מגריניץ', מלונדון, מכל החברה הגבוהה כולה.

הקוטג' שמר גריגס כתב לה עליו נשמע כמו מקום מפלט. ועכשיו כשהיא כאן, הוא אכן מקום מפלט, במובן מסוים. היא מעולם לא הרגישה בודדה כל כך, אבל בה בעת, היא מבינה בעודה פותחת את מכתבה של אימה החורגת, מעולם גם לא הרגישה חופשייה כל כך. המכתב מכיל זימון לוודברי, ביתו של אביה המנוח בנורפוק. נכונותה של אימה החורגת לסכן את המוניטין שלה בגלל הקשר אליה מפתיעה אותה, אך היא לא יכלה לחיות תחת קורת גג אחת עם גברת פארנוורת החדשה. אפילו לא עכשיו. היא מעדיפה בהרכה את הקוטג' ואת הכפר עם נהר־הים שבו ועם האנשים המלאים באמונות משונות ובסיפורים – סיפורים שמעוררים בה רגשות לא שונים כל כך מהזיכרונות שבאו בעקבות קולו של ג'יימס. כאילו העבר קרוב יותר.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן